

LETO XX.

JUNIJ, 1971

ŠTEVILKA 6

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
Čez morje \$ 4.00

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

SITNA, SITNA ZADEVŠČINA!

Poteklo bo pol leta 1971 in upravnik MISLI bo moral spet razposlati OPOMINE za naročnino. Čas — delo — stroški!

Je kar vsako leto tako. Večina naročnikov se oddolži listu v prvih 6 mesecih. Manjši del odloži to opravilo na drugo polovico leta. Zoper to nič pritožbe!

Neko število naročnikov — ne vsako leto isti — ne poravnajo naročnine vse leto, zato pa bodo prihodnje leto poslali za sproti in za nazaj. Tudi tu ni velike pritožbe. Da se le dočaka!

Še drugi pa — spet ne vedno isti — odlože in — pozabijo. Dve, tri leta: NIČ! Šele ko prejmejo OPOMIN, se spomnijo, pošljejo in se obtožijo: "Oprostite, bila je namarnost. . ."

In še taki so, ki čakajo na osebno srečanje s patrom. Zakaj ne pride — recimo — na obisk? Radi bi dali, pa še kaj navrgli za pot . . . Ne pomislijo, da je možu vsako leto težje iskati osebnih stikov z naročniki. Zakaj tako — ali je treba razlage?

Kaj tedaj? Ali naj ponovim: OPOMINI so sitna zadevščina. Kaj ko bi te vrstice obveljale za OPOMIN in bi ne bilo treba še posebej po pošti pošiljati? Bil bi prihranjen upravniku čas, prihranjeno delo, blagajni MISLI pa denar in — skrb!

Preberite še enkrat in skušajte razumeti. POHITITE s pošiljko!

Vaš UPRAVNIK-UREDNIK

PRIPOMBA: Že tri pošiljke v tem letu so prišle brez najmanjšega znamenja, kdo je poslal. Dvakrat je bil poziv v listu, naj se pošiljatelja javite z imenom in naslovom. NIČ! Kako naj tako početje opravičimo?

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

"SRCE V SREDINI", spisal Vinko Brumen. Življenje in delo dr. Janeza Evangelista Kreka. Vezana \$4, broširana \$3.

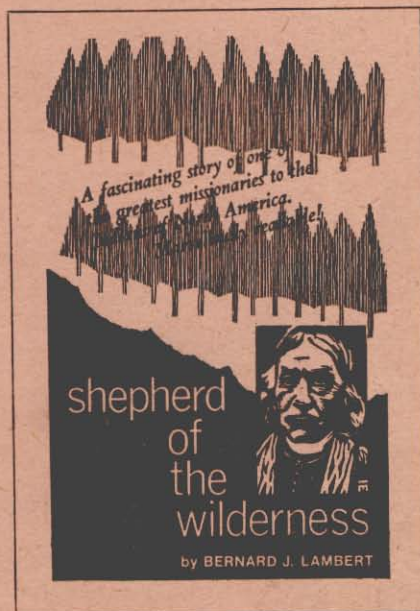
SKORAJ 50 LET. — Misijonski spomini sestre Ksaverije Pirc. Z mnogimi krasnimi slikami. — S poštnino \$ 2.

BARAGA — slovenska knjiga, spisala Jaklič in Šolar. — \$ 1, poštnina 40c.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — \$ 1.50.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Spisal dr. Filip Žakelj. Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. — \$ 2, poštnina 40 c.

LETO XX.

JUNIJ, 1971

ŠTEVILKA 6

OB NEKI 80 LETNICI — "APOSTOLSKO PISMO"

OSEMDESET LET je poteklo letos v maju, odkar je leta 1891 izdal papež Leon XIII. svojo nad vse pomembno "delavsko okrožnico", znano pod imenom RERUM NOVARUM. V njej se je papež krepko zavzel za pravice delavcev, ki jih je liberalni kapitalizem v tistih časih kruto teptal. Naj bo tu omenjeno, da to 80letnico zelo slovensno obhajajo naši rojaki v Argentini, posebno oni okoli organizacije DRUŽABNA PRAVDA. Izdali so tudi posebno in zelo povečano številko svojega glasila, ki ima isto ime.

Tudi papež Pavel VI. ni mogel molče mimo te pomembne obletnice. Kakor je ob 40letnici tedanjemu papežu Piju XI. izdal novo okrožnico (encikliko) QUADAGESIMO ANNO, ki je tedanjemu času primerno tolmačila Leonove zamisli in predloge, tako je tudi sedanjemu papežu napisal in razposlal novo okrožnico, ki jo pa imenuje le "Apostolsko pismo". Ni tako dolgo, kot so navadno prave enciklike, vendar ni ravno kratko.

Čeprav se je v desetletjih od Leonove okrožnice marsikaj obrnilo na bolje — vsaj deloma gotovo prav zaradi Leonovih opominov — je pa vendar v zadevah delovnega človeka še mnogo neurejenega, poleg tega je čas prinesel nove težave in bridkosti, pod katerimi velik del človeštva hudo trpi. Pavel VI. v svojem Apostolskem pismu opozarja na te reči in pozivlje v prvi vrsti kristjane, da se resno lotijo reševanja teh težkih vprašanj.

Papež opozarja na beg ljudi iz podeželja v mesta, ki naraščajo in se širijo do skrajnih mej,

pa je "mali človek" v njih tujec med tujci. Ustavi se ob problemu mladine, ki išče nova pota, pa tako lahko zaide na razpotja brez upa na dosego cilja. Spregovori o prevažni vlogi žene v človeški družbi, sviri pred zapostavljanjem žene, pa tudi pred pogrešenimi zahtevami po ženski enakopravnosti.

Precej dolgo se papeževo pismo zadrži ob delavskem vprašanju naših dni. Podčrtava velike razlike od dežele do dežele. Ponekod imajo delavci preko svojih organizacij kar preveliko moč, drugod jim je "socialna pravičnost" vse prej kot pravična. To zadnje se dogaja preko vse mere v marsikateri kapitalistični deželi, še toliko bolj v socialističnih in komunističnih, kjer človek kot oseba le malo pomeni, končno veljavo ima kolektiv.

Človeški problemi izkazujejo različne podobe v različnih delih sveta, končno so pa le odgovornost vseh, prav posebno še kristjanov. Po najboljših močeh se vsi lotimo dela za lepši svet in življenje na njem. Manj sebičnosti, manj nevoščljivosti, manj lakomnosti! Več dobrote, vestnosti, uslužnosti! Kristusov evangelij naj bo kažipot do zaželenega cilja!

Spričo tako različnih razmer širom po svetu ni mogoče dati točnih smernic za reševanje problema. Po evangelijskem spoznanju je Cerkev v teku let izdelala svoj načrt za socialno pravičnost in druga pereča vprašanja, kristjani naj pridno proučujejo ta načrt in ga skušajo po najboljših močeh uresničiti v sebi in svoji okolici.

ČAST IN NEČAST SPOLNE VZGOJE

Ferdinand Felc v reviji 2000, Ljubljana

(Zgoščeno)

V NAŠIH ČASOPISIH pogosto najdemo članke, v katerih se bralci pritožujejo nad poplavo tiskane in filmske erotike, ki presega vse meje človeške časti. Časopisna podjetja, ki imajo posluh za resne državljane ter objavljajo njihovo zdravo mnenje o spolnosti in spolni vzgoji, je treba pohvaliti, neglede na to, ali so ti članki pedagoški ali samo informacije, ki bralcem pokažejo podobo dogodkov.

Toda če časopis hkrati objavlja tudi reklame za stvari, zaradi katerih se državljani pritožujejo, je to izdajstvo in varanje, ki ga ni mogoče opravičiti z nobenim demokratičnim geslom. Treba je namreč vedeti, da ljudje ne ugovorjajo proti javnemu razkazovanju erotike iz kakih "predsodkov", ampak iz zavesti, da so njihovi otroci ogroženi. To so pa utemeljeni vzroki.

Od česa se čutijo ogrožene? Od vseh tistih dejavnikov, ki spolne strasti trpijo in pospešujejo do take stopnje, ki neizogibno pelje v spolne zablode in kriminalne. Ta kriminal ni samo posilstvo posamezne osebe, ampak se kaže kot družbeno zlo: zakonolomstvo, prostitucija, trgovina z belim blagom, množični abortus, umor. Torej same neložnosti. In posledice? Armada nezakonskih otrok, razbite družine, zapuščeni otroci, beg k mamilom, spolne bolezni, samomori in še veliko drugih osebni in družbeni nesreči.

Skratni čas je, da bi se naše časopisje odpovedalo nečastnim reklamam in zadevam, kajti denar, ki ga po tej poti zaslužijo, ni pošteno pridobljen, ampak sad izkoriščanja posameznika in družbe.

"Spolna revolucija", katere priče in udeleženci hočejo biti mnogi fantje in dekleta, je predvsem odvisna od revij, ki se prosto prodajajo v vseh kioskih v civiliziranem svetu.

Članki so ilustrirani s slikami bolj ali manj golih ljudi. Človeško telo je lepo in spoštovanja vredno. Toda revije spolnost vulgarnizirajo. Zasmužejo jo predvsem s slikami in risbami, ponižujejo ženski spol na vlogo stranišne školjke. Te revije običajno nimajo niti trohice spoštovanja do človeškega telesa. Sicer pa na teh slikah ne gre za element golote, temveč za razkazovanja erotike. Intimne dele telesa smo dolžni pokrivati, ne zaradi kakih "zastreljih predsodkov", marveč zato, da ne bi po nepotrebnem razburjali gledalce.

S spoštovanjem častimo svojega bližnjega tudi v razmerju do njegove spolnosti, ki je lastnost vsakogar. Sramežljivost je izraz dobrega okusa ali etike. Ako ta čut zatremo, se neha tudi spoštovanje. Človeško telo ni vselej lepo, je ali postane grdo, revno, pohabljen, staro in uvelo, a zaradi tega ni prav nič manj vredno spoštovanja.

Na tistih slikah tudi ni mogoče odkriti prav nič umetniškega, ampak samo zelo iznakažene pojme o seksu. Naj se izdajatelji spolnih revij in filmov še tako zatekajo k "znanstvenim" trditvam zdravnikov, psihologov in pedagogov — vse to še ni zagotovilo pravilnosti in upravičenosti njihovega "vzgajanja". Prej nas bo o tem realno informiralo marksistično načelo prakse in posledic.

Ali je spolnost javna zadeva?

Najprej je treba poudariti, da je spolnost nekaj drugega kot spolna vzgoja. Nekateri še danes tega ne razumejo, najmanj pa privrženci "spolne revolucije". Nekateri mislijo, da med živalskim in človeškim spolnim aktom ni nobenega razločka.

Tako pojmovanje je zgrešeno. Kaj je spolnost? To je naravni nagon ali sposobnost, ki služi določenemu namenu — rojevanju otrok. Je torej lastnost in sposobnost, da se ta namen lahko izpolni. Spolnost se pričinja s čutnim nagibom do nasprotne spola, potem se nadaljuje s telesnim zblizevanjem in konča z aktom. Vse do tu je človek dejavno udeležen s svojo voljo. Za to dejanje niti ni nujno potrebno čustvo ljubezni. Nesmisleno je mešati pojem ljubezni s spolnom aktom. Ljubezni ni mogoče "komercializirati", pač pa je mogoče vulgarizirati in komercializirati seks. Spolno dejanje je popolnoma zasebna in intimna zadeva; ne zato, kot da bi bilo nekaj nečastnega ali pohujšivega, marveč zato, ker je osebno dejanje, v katerem se mož in žena popolnoma podarita drug drugemu. Tretji pri tem nima prav nič opravka. Zaradi istega vzroka so protinaravne tudi slike, ki javno prikazujejo spolni akt, potem tiste, ki z določenim spolnim izrazom in goloto prikazujejo pripravljenost ali vabilo k dejanju.

Nasprotno od spolnosti, ki služi spočetniškemu dejanju, pa je spolna vzgoja javna zadeva — že po

naravni postavi — ker je namen te vzgoje **priprava na zakonsko zvezo**. Ta priprava je naravna potreba. Spolna vzgoja je telesna, duševna in moralna priprava za družbeno, torej javno življenje. Gre za to, da bi človek lahko čimbolj služil zakonskemu tovarišu in družbi.

Ta naloga je predsvem zaupana staršem, a ne samo njim. Otrok že po naravi najlaže zaupa staršem, zato jim zastavlja vprašanja. Na vprašanja o nastanku življenja (spočetje, nosečnost, porod, rojstvo) in pozneje na vprašanja, ki zadevajo spol-

nost samo, morajo starši in vzgojitelji odgovarjati prav.

Izdajatelji erotičnih revij in podobne literature pa so se izkazali kot docela nepristojni za spolno vzgojo. Če se pokrivajo s plaščem znanosti, bi morali vedeti, kaj je po naravni logiki prav in kaj ni. Toda oni se poživljajo na logiko, ker hočejo lagodno živeti na račun nepoučenih in naivnih ljudi. Zato so spravili v javnost prav te zadeve, ki so po naravi strogo osebne. To je zloraba človekove intimnosti.

IMENA SVETNIKOV — PODOMAČENA

Urednik

V Ljubljani je izšla drobna brošura v zbirki KNJIŽICE, ki jih izdajajo salezijanci na Rakovniku. Naslov ji je: **KDAJ GODUJEŠ?** Prinaša vrsto podomačenih svetniških imen in pove, kateri "koledarski" svetnik za tem podomačenem imenom tiči. Za nekatera imena nas brošurica kar preseneti. Tu ponatiskujemo nekaj teh imen, ki jih najde urednik med naročniki in naročnicami MISLI. Zdi se mi, da bo za marsikoga zanimivo. — Ur.

ADA, ADELA, je svetnica Adelhajda, ki je bila cesarica in ima god 16. dec.

ADRIJAN, ADRIJANA, JADRAN — je svetnik Hadrijan. Bilo jih je več ko eden. Med njimi je mučenec iz leta 304 in ima god 8. sept.

BRANKO, BRANISLAV, SAŠA — je svetnik Aleksander, mučenec iz leta 178, god ima 22. aprila. V Aleksandrovem imenu, ki je grško, so videli naš glagol: braniti. Zato je Branko lahko tudi Aleksij ali Aleš, ki ima približno isti pomen. God: 17. julija.

ALENKA, JELENA, JELICA — je lahko Helena cesarica, 15. aprila, ali pa Magdalena 25. maja. Od Magdalene prihajata tudi MAGDA in MAJDA.

ALMA, MALKA, LJUBICA — je Amalija z godom 12. dec.

OSKAR je sv. Ansgar, škof, god 3. febr.

GUSTAV je Avguštin, cerkveni učenik, 28. avgusta.

BARA, BARICA je Barbara, god 4. dec.

Misli, June, 1971

BOJAN je svetnik Vojan, mučenec, 28. marca.

BREDA — Friderik, mučenec, 18. julija.

DARKO — Donat, škof, mučenec, 7. avgusta.

DAVORIN — Martin, škof, mučenec 11. nov.

DRAGO, DRAGOTIN — Karel, škof, 4. nov.

DUŠAN — Spiridion, škof, 14. dec.

HERTA — Herbert, škof, 16. marca.

IGOR — Jurij, Gregorij, mučenec, 23 aprila.

IRMA — Hermina, 24. dec.

IZTOK — Oriencij, škof, 1. maja; Anatol, škof,

3. jul.

JANA — Hadrijan, muč., 8. sept.

JASNA — Klara, 12. avg.

JAROSLAV — Verijan, muč. 9. avg.

MILE, MILENKO, MILAN — Emilijan, škof.

11. sept.

MILIVOJ — Klemen (Ohridski) 27. jul.

MITJA — Demetrij, muč., 22. dec.

NEVA, NEVENKA — Inocenc, škof, 17. apr.

RADO — Jakob, apostol, 25. jul.

RADOVAN — Hilarij, muč., 16. marca.

RINO — Kvirin, muč., 30. marca.

SONJA — Zofija, mučenka, 15. maja.

STOJAN — Vigilij, muč., 26. jun.

UROŠ — Ulrik, Urh, 4. jul.

VESNA — Vestina, muč., 17. jul.

VLASTA — Vladimir, 15. jul.

ZDENKO, ZDENKA — Sidonij, muč., 21. avg.

ZDRAVKO — Valentin, muč., 14. febr.

ZORAN, ZORA, ZORANA — Avrelij, 20. jul., Fulgencij, 1. jan.

ZVONKO — Anton puščavnik, 17. jan.

ŽARKO — Kandid, muč. 3. okt.

SVETOVNJAKI O ŠKOFU BARAGU

Iz DRUŽINE v Ljubljani

ŽUPNIK MIHA ZEVIK je poročal pod naslovom: ODNOS DO BARAGE SE ZAČENJA spreminjati. Kje? Tudi na izvenckvenem področju. Pred poldrugim letom je Baragov odbor prek ljubljanskega nadškofa opozoril Zavod za spomeniško varstvo v Ljubljani na kulturni pomen trebanjske in malovaške graščine. S tem v zvezi je opaziti premik v vrednotenju škofa Baraga v trebanjski občinski skupščini.

O tem je prinesel Dolenjski list z dne 21. jan. letos članek pod naslovom PROSVETNI POMEN BARAGA in s podnaslovom: Razmišljanje, kako bi se primerno oddolžili prosvetnim zaslugam Friderika Baraga. Člankar med drugim piše:

“Častili so njegovo delo v bogoslužju in misijonarstvu, ki ga je opravil med daljnimi indijanskimi plemeni, med Očipvejci in Otavci, katere je hkrati s krščanskim naukom učil abecede, kulture, umnega kmetovanja, pa tudi zdravstva in boja proti alkoholizmu.

“Cerkve je njegovemu delu izkazala že veliko časti, toliko kot jo za življenja ne bi nikoli maral. Toda pomen njegovega dela presega misijonarsko in duhovniško vlogo, ki si jo je prostovoljno zadal, ko je zapuščal Dolenjsko in odhajal med kanadske Indijance.

“V zapisu o pomenu osebnosti Friderika Baraga, ki ga je pripravil ljubljanski Zavod za spomeniško varstvo, štejejo tega dolenjskega rojaka v vrsto najbolj vidnih reformatorjev sveta v 19. stoletju, ki si je s svojim delom zaslužil ustreznejše ovrednotenje tudi od posvetnih oblasti.

“Ob vseh teh njegovih zaslugah torej ni nič čudnega, če v Trebnjem razmišljajo, kako bi se mu na primeren način oddolžili. Friderik Baraga je svojo rano mladost preživel v Trebnjem, zato bi kazalo urediti spominsko sobo, v kateri bi obiskovalec lahko videl, kakšne so zgodovinske zasluge tega slovenskega rojaka.”

Tako Dolenjski list. Miha Zevnik dostavlja:

Z Baragovimi zaslugami vsi soglašamo in tudi s tem, da je že čas, da bi bil pravilno ovrednoten. Baragov odbor se že od vsega začetka trudi, da uredi Baragovo rojstno sobo v muzej, o čemer smo že nekajkrat poročali. Morebitne darove za odkup in ureditev Baragove rojstne sobe pošiljajte na naslov: Baragov odbor, 61001 Ljubljana Poštni predel 121 — III.

Iz Družine prinašamo tudi naslednje:

MISIJONAR BARAGA — ETNOLOG

Svetovna revija ANTHROPOS je v zadnji številki preteklega leta priobčila obširno poročilo slovenskega raziskovalca kultur prvotnih narodov dr. Vilka Novaka o zaslugah slovenskih misijonarjev Baraga in Pirca za spoznavanje prvotne kulture Indijancev v Sev. Ameriki.

Novak se naslanja predvsem na Baragovo knjigo o šegah in navadah Indijancev, ki jo je pravkar izdala Mohorjeva družba v Celju. Iz nje hoče mednarodni javnosti posredovati, kaj je Baraga pri indijanskih rodovih Ottawa in Očipve sam doživel in sam odkril. Tega je mnogo.

Novak je napravil obširne izvlečke iz omenjene knjige, da bi mogli raziskovalci indijanskih kultur upoštevati tudi Baragova odkritja. Ni dvoma, da bodo kratek življenjepis našega Baraga in njegove etnološke zasluge dvignile ugled našega naroda in posebno škofa Baraga v tistih mednarodnih krogih, ki ga doslej še niso poznali.

Ugled našega naroda povišujejo tudi podatki o etnoloških zaslugah misionarja Pirca iz Kamnika, Baragovega sodelavca, ki pa doslej še ni dovolj raziskan. Zato so tudi Novakovi podatki o njegovih odkritjih bolj skromni.

ČEŠNJA MARIJA

Vladimir Kos, Tokio

Cvet se za cvetom od debela posavlja
z rdečkastim vzdihom

Sayonará,

z belim smehljajem poljubov ujetih,
ujetih in spetih
za pot na tla.

“Glejte”, z roko govorijo pod češnjo,

“tako naj odhaja

vojščak na boj!”

Let se dotaknejo stari pogledi,
vedoč za resnice
resničen znoj.

Jaz pa ji rečem: “Tako kot Marija —
Marija pod križem,
strmeč v Boga;
rano iz ognja in bele ljubezni
molče mu držeča
v porod sveta”.

Veter prinese oblake poletja
in cvet se za cvetom
nasmehne v stih.

Veter, oj veter, če veš za Marijo
odnesi ji hvalo
odtrganih!

ALI NAM KNAJP ŠE KAJ POMENI?

Tinka Mihelčič, Vic.

SPET SEM SE NAMENILA nekaj napisati za list MISLI, pa nič za to, če se bo kdo mojim domisljam smejal. Tudi p. urednik se bo verjetno jezil nad mojo pisavo, pa naj skuša razumeti. Ne morem zbrano pisati, ko imam otroke poleg sebe. Tri fante in dve punčki — od dve in pol do deset let starosti. Pisati mi je dano le, kadar sem sama doma z najmanjšo punčko, pa navadno takrat rajši kaj berem kot pišem, ko je drugače tako malo časa. No, danes sem pograbila svinčnik.

Tukaj v Victoriji in gotovo tudi drugod po Avstraliji se veliko govori in piše, kako se bodo podražili zdravniki in bolnišnica. Mnogi bomo prizadeti, zakaj človek nikoli ne ve, kaj ga čaka. Zato naj tisto, kar ima, skrbno čuva — zdravje! Komur se posreči ohraniti zdravje, si podražjenja zdravnikov ne bo posebno gnal k srcu.

Prihaja mi na misel, koliko še velja med nami "Domači zdravnik" — nekdanj tako slavni Knajp. Lepo piše, kako se je mogoče zdraviti z različnimi cvetličnimi čaji in kopeli brez umetnih zdravil, ki jih je dobiti v lekarnah na zdravniške recepte. Že ob tehle mojih besedah je verjetno bralka vzkliknila: Joj, kaj pa misliš, ne govori nam o Knajpu in njegovi metodi! Danes je medicina prava čudodelka. Kaj vse je že napravila in kaj še bo. Kje naj ima pri vsem tem svoje mesto stari Knajp!

Nič ne oporekam, sama zase sem pa vendar prepričana, da bi bili tudi današnji ljudje bolj zdravi, če bi na primer namesto alkohola uživali Knajpove zdravilne čaje. Zamislila sem se, kako bi jaz pisala zdravilne recepte, če bi ljudje popraševali zanje. Pisala bi jih v verzih po zgledu tiste

Marijine: Če si že star ali še mlad, rožni venec moli rad!

Po zgledu teh vrstic torej nekaj mojih receptov:

1. Če si že star ali še mlad, cvetlični čaj uživaj rad!
2. Jej lahko meso, zadje in zelenjavo, dobro bo to za tvojo prebavo!
3. Ne uživaj alkohola, mamil in tobaka, da si ne nakoplješ na pljuča — raka.
4. Ne tlači vase preveč kalorij, to te debeli, srce ti nazadnje zboli.

Tako in podobno bi se glasili moji recepti. Pa bo kdo rekel: naša nova domovina tu ne pozna toliko zdravilnih cvetlic in zelišč, kot jih pozna Slovenija. To je seveda res, pa vendar se tudi tu najdejo po gozdovih in travnikih zdravilna zelišča, res ne povsod. Ali ko greš na piknik kam v bush, glej okoli sebe in boš našel. Na primer šipkovo cvetje za čaj. Svoji hčerki rada zapojem po narodni:

Po Avstralskem grmovju že šipek zori,
moja hčerka ga zbira, jo rokca boli.
Tri ure ga že zbira, tri lončke ga ima,
na rokco pogleda, opraskana je vsa.

To ni izmišljeno. Zares nam tudi avstralski gozd daje šipek in še druge čaje, če jih le hočemo poiskati. Zato se mi zdi vredno to dati v list, pa čeprav mi bo kdo dal kaj po zobeh. Nič za to, boste vsi, ki boste to brali, prav toplo pozdravljeni.

CENSUS — PREŠTELI SE BOMO

Z drugo besedo: ljudsko štetje! To bo zadnji dan tega meseca: 30. junija. Oznanjeno je bilo že v maju, nekako tako-le: Dne 30. junija si bodo morali vsi prebivalci širom po Avstraliji vzeti kakih 30 minut časa, da bodo izpolnili vprašalno polo za census — ljudsko štetje.

Vprašalna pola bo štela 20 strani in na teh straneh bo 45 vprašanj. Na nekatera ne bo treba odgovoriti, na druga bo dovolj samo yes ali no. Tu pa tam bo treba celo napisati cel stavek.

Toliko torej vemo o letošnjem censusu prve

dni meseca junija, ko je potekel čas za nadaljnje prispevke uredništvu MISLI.

Pač slišimo, da se dvigajo pritožbe zoper nekatera vprašanja, ki se mnogim ne zdijo na mestu. Letošnji census nas baje ne misli samo prešteti, ampak tudi preresetati in pretehtati. Praviijo, da zahteva preveč čisto osebnih in zasebnih informacij, česar censusu dozdaj ni delal.

Gotovo bo v teku tednov še veliko debate o tem, treba bo paziti, kaj se bo skuhalo. Pa naj ta zadeva izpade tako ali tako, bojimo se, da bo lepo število naših ljudi potrebovalo za izpolnitev pole — več ko 30 minut. . .

P. BAZILIJ SPET TIPKA

Baraga House

19 A'Beckett Street, Kew, Victoria, 3101

Tel. 86 8118 in 86 7787

★DANES PA NAJ NAJPREJ z veseljem sporočam, da se je naša sestrsko družinica povečala za eno članico. V sredo 26. aprila je letalo prineslo iz domovine s. Maksimiljano Kaučič, rodno sestro s. Pavle, ki se je po končanem noviciatu odločila za delo med avstralskimi izseljenci. Novodošla je doma iz Sovjaka, Sv. Jurij ob Ščavnici, redovno življenje pa je začela pri šolskih sestrah v Šentjanžu pri Dravogradu. Da je bilo snidenje veselo, si lahko mislite. Nova sestra je prispela ravno v tednu pred Materinsko proslavo in smo ji tako mogli tudi v dvorani izreči veselo dobrodošlico, otroci pa so ji poklonili šopek slovenskih nageljčkov.

Pred oltarjem naše cerkvice. . .

Snidenje je bilo veselo. . .

★ Začasnih obljub sestra Maksimiljana doma še ni naredila. Predstojništvo je namenilo, da bi jih napravila po prihodu v Avstralijo skupno s sestro s. Pavlo, ki se je prav v tem času pripravljala za končne in večne obljube. Žal mi je, da zaradi negotovosti prihoda nove sestre in datuma obljub nisem mogel v prejšnji številki "Misli" objaviti vabila na slovesnost, ki smo jo imeli pri deseti maši na tretjo majsko nedeljo (16. maja). Pred oltarjem naše cerkvice, za ta dan posebno lepo okrašene po večjih rokah sester, sta klečali kot Kristusovi nevesti s. Pavla in s. Maksimiljana. Verniki so pazno sledili lepemu obredu redovnih obljub, saj kaj takega še niso videli v življenju.

P. Stanko je sproti naznanjal, kaj bo sledilo, da je bil dolgi obred še bolj razumljiv. Toliko simboličnega pomena je v predaji križa, sveče, prstana in v vseh obredih obljub na splošno. Marsikatero oko v cerkvi se je orosilo ob pogledu na sestri, ki sta prostovoljno darovali Bogu svoje življenje. In tako lepo je izzvenela njuna pesem po polaganju obljub: "Kraljestvo sveta in vso posvetno lepoto sem zaničevala zaradi ljubezni našega Gospoda Jezusa Kristusa . . ."

Vsi navzoči so prejeli tudi posebne spominske podobice na to nepozabno slovesnost, prvo te vrste med avstralskimi Slovenci. Obema sestrana pa želimo stanovitnosti v službi Bogu!

Ob takile priložnosti pride kar samo na misel vprašanje: Ali bomo kdaj doživeli, da bo pred oltar stopila hči tukajšnje slovenske družine ter se pridružila našim sestram? Kaj ne bo med nami res nič duhovniških in redovniških poklicev? Menda premalo molimo, da nas Bog še ne usliši. Pa tudi starši menda premalo mislijo na to, ko vzgajajo svoje otroke.

★ Letošnja Materinska proslava je tudi za nami. Spored je bil kakor navadno preprost, a obenem domač. Pri mladinskih nastopih je veliko priprav in truda za kratke prizorčke. Kdor to razume, bo z veseljem sprejel vse, kar nam otroci nudijo na svojih prireditvah. V imenu naših mamic: iskrena zahvala Slomškovi šoli, zlasti pa prirediteljem!

★ To pot moram omeniti, da smo kar tri rojake spremili k zadnjemu počitku: dva v Viktoriji, enega v Južni Avstraliji.

Na nedeljo 2. maja je na svojem domu v Reservoirju (Melbourne) nenadoma umrla gospa **Olga Prasel r. Kocjančič**. Podlegla je srčnemu napadu še predno je dobila zdravniško pomoč. Pokojna je bila rojena 22. oktobra 1937 v vasi Prebened, župnija Dolina blizu Trsta. V oktobru 1957 je dospela v Avstralijo, kamor jo je poklical zaročenec **Rafael Prasel**. Poročila sta se v Port Lincolnu v Južni Avstraliji, od koder se je družina pred nekaj leti preselila v Melbourne. Olga je bila prepeljana v našo cerkev v ponedeljek 3. maja zvečer in smo ob krsti zmolili rožni venec, naslednji dan po maši zadušnici ob devetih dopoldne smo jo spremili na keilorsko pokopališče. Poleg moža in dveh nedoraslih otrok tukaj zapušča doma starše, sestro in dva brata. Vsem iskreno sožalje!

Za družino, ki jo je nenadna smrt tudi finančno zelo prizadela, so prijatelji nabirali na zabavi Triglava.

V geelongski bolnišnici, kamor je bil prepeljan po srčnem napadu dva dni prej, je umrl **Franc Zaman**. Doma je bil iz Kamna pri Novem mestu, kjer je bil rojen 29. septembra 1924. Kot begunec je bil v Avstriji in Nemčiji, leta 1954 ali 1955 je došel v Avstralijo, kjer je prvih nekaj let živel v Ballaratu, nato v Geelongu. Doma mu je medtem umrla žena, hči in sin pa živita pri starih starših.

Pogrebna maša je bila v cerkvi sv. Družine (Bell Park) v soboto 22. maja, zadnje počivališče je našel pokojni na pokopališču v West Geelongu. Sožalje vsem sorodnikom v domovini!

V Adelaidi je ravno med mojim obiskom omahnila tretja žrtev srca: **Anton Kracina** je dobil srčni napad v nedeljo 23. maja popoldne, ko se je vsa družina ravno odpravljala k slovenski maši. Umrl je med prevozom v woodvillsko bolnišnico in sem mogel že pri maši uro kasneje oznaniti njegovo nenadno smrt. Kako je res kot kapljica na veji naše zemsko življenje!

Pokojni Anton je bil rojen 21. februarja 1924 v Stanovišču, župnija Sedlo blizu Kobarida. Med vojsko je mnogo pretrpel kot italijanski vojak v Grčiji, nato kot vojni ujetnik v Nemčiji, končno je šel tudi skozi begunska taborišča. Leta 1950 je emigriral v Avstralijo, se nastanil v Adelaidi in po

treh letih dobil za sabo življenjsko družico, s katero se je spoznal v Trstu. Z Emilijo r. Kretič, doma iz Šturij pri Ajdovščini, se je 24. oktobra 1953 poročil v cerkvi sv. Patrika, domek pa sta si postavila v Ottowayu. Obe hčerki sta zdaj že skoraj odrasli in pridni študentki.

Anton se je redno udeleževal slovenske maše. Morda mu je zato Gospod naklonil, da je bila tudi njegova pogrebna maša z obredi v materinem jeziku. Opravi sem jo v sredo 26. maja v otowayski farni cerkvi sv. Jožefa Delavca, pogreb pa je bil na cheltenhamsko pokopališče. Ob odprtem grobu je pokojnemu rojaku v zadnje slovo spregovoril dr. Stanislav Frank.

Kracinovi družini naše srčno sožalje, enako sorodnikom v domovini. Dragi Anton, ti pa počivaj v božjem miru!

★ Eni umirajo, drugi se rode. Krstov je bilo hvala Bogu več kot pogrebcev: 1. maja je krstna voda oblila **Riharda Jurija**, člana družine **Jurija Škoda** in **Lubice r. Kovač** iz Ormonda. — 2. maj je videl dva krsta: **Andrej Stanko** je sinko **Antona Neubauerja** in **Cirile r. Tomšič** (vdova **Ramovš**), **Devon Meadows**, **Marina** pa je hčerka družine **Adama Klančiča** in **Anemarije r. Vouk**, **Burwood**. — Tudi 15. maj ima zabeležena dva krsta: iz **West Footscraya** so prinesli sinka **Jurija Bodgana** in **Lidije r. Blatnik**; klicali ga bodo za **Volodja Nikolaja**. Iz **Oakleigh** so prinesli **Anico**, ki je razveselila družino **Antona Berkopca** in **Helene r. Majcen**. — Zopet dva krsta 16. maja: **Janet** je hčerka **Antona Guština** in **Ane r. Zadel**, **Brooklyn**, **Natalija** pa hčerka **Ladislava Dominkoša** in **Jožice r. Čepin**, **Glen Waverley**. — 22. maja je obiskal krstni kamen **Boris Edi**, sinko **Draga Slavca** in **Kristine r. Kalister**, **East Keilor**. — Vsi sledeči krsti so bili 29. maja: družina **Franca Arnuša** in **Eme Emilije r. Nemec** iz **Heidelberga** je dobila **Emo Emilijo**, družina **Franca Maverja** in **Frančiške r. Lekan** iz **St. Albansa** pa **Rudita Frančiška**. Iz **North Richmond** so prinesli **Diano Terezo**, ki je prvorojenka družinice **Štefana Ceka** in **Ane Marije r. Bratina**. — Za **Tanjo** bodo klicali hčerko **Jozefa Grabnarja** in **Anice r. Avbar**, **Fern Tree Gully**. **Tanja Hildgard** je nova članica družine **Manfreda Wolfganga Plotka** in **Lidije r. Uršič**, **Carnegie**. — Spet kar dosti novih kristjanov! Bog jih ohrani v svoji milosti!

★ Tudi porok ni bilo malo, 24. aprila sta se v naši cerkvi poročila **Andrej Manier** in **Ana Kovač**. Ženin je iz **Vinkovcev**, nevesta iz **Nedelišča** v **Medjimurju**. — 1. maja so bile tri poroke. **Jože Iskra** je obljubil zakonsko zvestobo **Mileni Iskra** (ena (Konec str. 171))

MOJ IZLET V TRST

PO MNOGIH LETIH

Joža Maček, Canberra

BILO JE MED MOJIM OBISKOM domovine lansko leto. Nekega vročega julijskega dne sem takoj po zajtrku bruhal iz sebe: V Trst grem pogledat! Oči domačih so se z očitkom obrnile vame. V njih sem bral: Prav danes imamo pospraviti seno na velikem travniku, ti pa . . . Ata je povedal tudi z besedo: "Šestindvajset let smo te čakali, pa ne moreš ostati doma. Samo okrog bezljaš".

"Veš, ata, to pot se bom hitro vrnil".

Mama mi je brž pripravila bogato zakusko in že sem bil na poti do avtobusne postaje. Seveda se je morala tudi soseda obregnuti obme: "Ha, potep, ne diši ti delo na travniku!" Odgovoril sem ji: "Na svidenje jutri!"

Avtobus je pridrdral iz Tržiča in me za 460 dinarjev zapeljal v Ljubljano. Dvajset minut nato sem že sedel v vlaku v družbi potnikov zelo različnih narodnosti, tudi Amerikancev. Vendar se me je oprijel najprej domačin, vojak iz Ljubljane, poseben ljubitelj Avstralije. Govoril je o njej s takim navdušenjem, kot bi bila njegova domovina, pa jo pozna le iz pripovedovanja drugih. Izstopil je v Postojni.

Potem sem dobil novo družino: ameriške študente. Obsuli so me z nešteto vprašanji. Gledali so skozi okno in se čudili, kako je mogoče živeti v krajih, kjer uspevata le robida in brin. Moral sem se precej potruditi, da sem jim vsaj nekoliko zadovoljivo odgovarjal in razložil življenje naših vrlih Kraševcev, ki jih od nekdaj zelo občudujem.

V Sežani smo se ustavili in vstopil je obmejni stražnik, to pot je bil Slovenec. V 20 minutah je bil pregled opravljen, a na odhod smo čakali nadaljnje pol ure. Na Opčinah so nas vzeli na muho Lahi. Najprej so se spoprijeli z ameriški študenti, ki so skušali povedati o sebi v francoščini, ki je pa preglednik ni razumel. Ljubeznivo je odgovoril študentki: Niente capito, signorina bella. Z mano je bil vse bolj uraden. Koliko imam denarja, v kakšni valuti, kako dolgo se mislim muditi v Trstu. Z mojimi odgovori je bil zadovoljen, jaz pa ne z njim, ko se je tako grdo izkašljal ob meni.

V Trst smo dospeli po laškem času ob dveh ral v ustih in mi verjetno rešil življenje. Narepopoldne. Začel sem takoj z obiski. Najprej sem obiskal dr. Cimmissa, ki me je pred 20 leti operidil je vse brezplačno. Našel sem ga v Viale XX Settembre. Ima moderno ordinacijsko avlo. Podobne še nisem videl. Lestenci, obloženi s kristali, vse vse naokoli, lesketajo se, da človeka slepi. Ko me je uradnica najavila, je doktor takoj pritekel in me vpriču vseh čakajočih objel. Popeljal me je v zasebni bar in mi nudil pijače, kakršne bi mi srce pozelelo. Toda moje srce je molčalo . . . moral mi je postreči samo s črno kavo.

Hitel sem nazaj na Opčine. Poiskal sem profesorja Vinka Beličiča. S svojim značilnim nasmehom me je sprejel. Profesor je mož, ki sem ga blizu poznal pred 20 leti. Tak je še danes. Besede so mu tehtne, kot uklesane v izbrušene stavke, ki jih izgovori. Še vedno je mož dela, pravega počitka ne pozna. Za razvedrilo gre na vrt opravljat vrtnarsko delo. Čas tratiti mu je greh, vsaka minuta mora biti koristno uporabljena. Med pogovorom sem ga vprašal, kako so mu všeč avstralske MISLI. Pohvalno se je izrazil o našem glasilu, je zanimivo in urednik zasluži čestitke. Vprašal sem ga, če bo tudi on še kaj napisal za list. Prav rad, je rekel, da le najde spet kaj časa za to.

Malo sem povrtal v njegove osebne zadeve, zaposlitev in tako dalje. Z otožnim glasom mi je povedal: Že 25 let je v Trstu in ves čas kulturno delaven, pa mu ne dajo niti državljanstva. Vsa ta leta poučuje na slovenski gimnaziji, pa mora vsako leto na novo delati prošnjo za nastavitev. Rad bi kupil dom za družino, ali vsaj gradbeno parcelo, pa je ne more.

Prenočišče sem imel pripravljeno na Opčinah, pa je bilo še prezgodaj. Hotel sem si ogledati večerni Trst in sem odšel tja s tramvajem. Vožnja je zanimiva, vleče se skozi zelo zarasel in zapuščen breg, pokrit z robido, bršljanom in podobnim ničvrednim rastlinjem. Povsod leže ob progi razni odpadki, a potniki so tega vajeni. Govorica v tramvaju je bila po večini slovenska, tudi sprevodnik je govoril največ slovensko. Ustavil sem se na Oberdan Piazza in se ogledal. Posebnih sprememb nisem opazil. Starinske hiše in ozke ulice še vedno prednjačijo. Vsaj tam, kjer sem hodil. Morda je v drugih delih kaj drugače, toda meni je bil čas kratko odmerjen. Pač pa je noč v Trstu bajna v neonskih lučih, a brez hrupa ni, že samega vpitja in petja je dosti in preveč. Kdor si želi mirnega življenja, pač ne bo srečen v takem okolju.

Po odlično prespani noči sem se drugo jutro napotil po ozki ulici k profesorju Peterlinu. Kdo ga ne pozna? Je duša slovenske besede pri tržaš-

Misli, June, 1971

mestu in pri krstu dobil ime Jože. Letos bo torej praznoval svojo 60-letnico. Na ljubljanski univerzi je diplomiral leta 1941 in bil takoj imenovan za tajnika teološke fakultete. Leta 1945 je šel s tisoči drugih Slovencev na Koroško in od tam v Trst, kjer so ga Zavezniki poklicali na delo pri radijski postaji. Tam je ostal vsa ta leta, čeprav je bil leta 1947 nastavljen kot hooonorarni profesor na slovenski srednji šoli in leta 1952 kot redni profesor na klasični gimnaziji. Poglavitna njegova ljubezen je gotovo še danes Slovenski radio Trst.

“Profesorja Peterlina nikoli ne vidiš brez knjige v roki, pa nikar ne misli, da je zato vedno tudi profesorsko resen. Ne, vedno je vesel in mu gre na smeh”.

[illegible]

A black and white portrait of a young woman with dark, wavy hair, looking directly at the camera. She is wearing a light-colored top with a dark collar. The image is a close-up, focusing on her face and upper torso.

169

NAŠE NARODNO IME

Franček Žebot, ZDA

(Nadaljevanje)

NA KRANJSKEM JE BILO SLOVENSKO ime potrjeno z izidom (1825) v nemškem jeziku pisane slovenske slovnice licejskega profesorja Franca Metelka (Die Lehrgebäude der Slowenischen Sprache). V ljudsko govorico pa še dolgo ni prodrlo. Saj je npr. selški župan Pavel Šmid še julija leta 1851, torej dobra tri leta po objavi slovenskega političnega programa, v pritožbi proti nemškemu uradovanju, ki jo je poslal kranjskemu glavarju, zahteval, "da bodo Oni kar te moje opravila zadene, men na kransko šrifto pisali". Šele z nastopom Prešerna se je polagoma začelo uvajati skupno imenoslovje. Prešeren sam je sicer često rabil izraze "Kranjska", "Kranjec", "kranjski", "kranjščina", a je že v svojih prvih pesnitvah usmeril pogled preko deželnih meja. Tako beremo npr. v parodiji "Nova pisarija" (1830), ki je bila naperjena proti kranjskim pisateljem janzenistovskega kroga: "Lahko boš v kozji rog ugnal Slovence", dalje "Slovensko, ljulko bomo reševali" in "Slovenci bodo brali bukve čiste".

Ko je Prešeren ob pripravi na odvetniški izpit prve mesece leta 1832 prebil v Celovcu, se je redno sestel s Slomškom. Razpravljala sta o žalostnih jezikovnih in narodnih razmerah. Rešitev sta videla v duhovnem zedinjenju. Vzbuditi je treba v ljudstvu zavest pripadnosti k širšemu občestvu, ki presega ozke deželne meje. Za dosego tega cilja pa je nujno potrebna čimprejšnja utemeljitev enotnega knjižnega jezika. Da postavi ta nalogo na širšo geografsko osnovo, sta se na Svečnico, 2. februarja, podala na Možberk nad Vrbskim jezerom h koroškemu voditelju župniku Urbanu Jarniku. Tako so se sestali predstavniki treh največjih slovenskih pokrajin: Kranjske, Štajerske in Koroške. Iz tega sestanka sta izšla dva zaključka: 1. slovenski knjižni jezik naj se nasloni na narečja osrednje slovenske pokrajine (Kranjske), ker je ta takrat imela že skoraj tristoletno knjižno tradicijo; 2. enotnemu knjižnemu jeziku naj začasno služi kot črkopis stara častiljiva bohoričica (po letu 1845 jo je nadomestila gajica). S tem drugim sklepom je bil zadan smrtni udarec metelčici in dajničici.

Prešeren je v naslednjih letih ustvaril veličastna dela svojega pesniškega genija. Oplemenitil je slovenski jezik in dokazal, da je v domačem jeziku možno izražati prav iste globoke misli, kot v govorici naprednejših narodov. S tem je privabil v krilo narodnega občestva znaten del razumnštva in meščanstva, dva stanova, ki sta dotlej bila ljudstvu najbolj odtujena. V drugi polovici leta 1833 je pisal Sonetni venec, ki je največja umetnina njegovega pesniškega ustvarjanja. V 7. sonetu je izlil čustva svoje domovinske ljubezni s prošnjo do neba, da bi njegove pesmi imele moč vžgati srca rojakov za čast domovine. Tako le je zapel:

*Da bi nebesa milost nam
skazale!*

*Otačaj Krajna našega sinove,
njih in Slovencev vseh okrog
rodove,
z domačmi pesmam' Orfeja
poslale!*

*Da bi nam srca vnel za čast
med nami potolažil razprtije
in spet zedinil rod Slovenščine
cele!*

V tem sonetu je Prešeren v umetniških stihih izrazil isto misel kot Slomšek v preprosti prozi v "Napeljavnem govoru", t.j. željo za duhovno zedinjenje vseh Slovencev.

Slomškovo in Prešernovo buditelno delo je že rodilo prve uspehe, ko se je na domači pozornici pojavila nepričakovana nevarnost, ki je grozila omajati in razrušiti prebujajoče se slovenstvo v njegovih temeljih in izbrisati slovensko ime.

Pesnik Jan Kollar in slavist Pavel Šafarik, oba po rodu Slovaka, ki sta pisala v češčini, sta v svojih spisih razvila zamisel vseslovanske kulturne vzajemnosti, ki bi temeljila na štirih jezikih: ruskem, poljskem, češkem in ilirskem. Manjša narodnosti bi se naj priključile eni štirih skupin in se odpovedale svoji samobitnosti. Hrvati, ki so bili podvrženi brezobzirni madžarifikaciji, so z navdušenjem sprejeli idejo "ilirske narodnosti", v katero se bi naj zlili vsi južni Slovani od Triglava do Črnega morja. Po njih sodbi bi le tak mogočen sklop bil uspešen branik proti navalu potujčevanja. Za skupni jezik naj bi služila "ilirščina", mešanica slovenščine in hrvaščine. Mlad hrvatski rodoljubi so se pod vodstvom Ljudevita Gaja združili v Ilirski krožek.

(Konec v Juliju)

Misli, June, 1971

redkih nevest, ki ji ne bo treba menjati priimka!). Ženin je iz Zabič, župnija Podgraje, nevesta pa iz Jelšan. **Janoš Olaš** je dobil za življenjsko družico **Terezijo Štampek**. Ženin je iz Debeljače, nevesta iz Nove vasi, župnija Velika Dolina. **Dragutin Suntešič** (iz Sekirišča, župnija Začretje) je podal roko **Ireni Szymanski**, rojeni v Angliji (po materi slovenskega rodu, oče pa je Ukrajinec). — 8. maja sta se poročila dva bivša fanta Baragovega doma: **Janez Poljanšek** je stopil pred oltar z **Jožefino Zammit**. Nevesta je po rodu iz Malte, ženin je iz župnije Sela pri Kamniku, vas Markovo. **Alojz Bohte** pa je obljubil zvestobo **Mariji Rogič**. Ženin je doma iz Verduna, župnija Stopiče, nevesta iz Zemunika, Dalmacija. Isti dan je tudi **Jožef Lutar** pred našim oltarjem srečal svojo izvoljenko **Annegret Daljo**. Ženin je bil rojen v Lipi, župnija Turnišče, nevesta rojena v Nemčiji. — 26. maja sta za svoj poročni dan izbrala **Vladimir Ženko** in **Wendy Ann Marendaz**. Ženin je bil rojen v Belgradu, nevesta je iz Melbourne. — 11. maja sem poročal v cerkvi sv. Janeza v Heidelbergu: **Ivan Ivanušič** in **Lynette Beryl Johnston** sta si za vselej podala roke. Ženin je Belokranjec (Deskova vas, župnija Stari trg ob Kolpi), nevesta rojena v Avstraliji. Tudi zadnja dva ženina sta bivša fanta Baragovega doma. — Vsem navoporočencem obilo božjega blagoslova!

“KVINTET BLED” — MELBOURNE

vljudno vabi na zabavni večer

v soboto 10. julija od 7:30 — 11:30

EMERALD HALL

295 Banks St., South Melbourne

(okoli 300 m naprej od TOWN HALL)

Polk in valčkov na pretek!

Pijačo s seboj! — Vstopnina \$ 1-50

Na svidenje! KVINTET BLED.

★ Zdaj ko je p. Stanko pri nas, sem v maju Južni Avstraliji privoščil daljši obisk. Naš adelaidski **Misijon svete Družine** je še v povojih in zanj več skrbi in potov. (V njegovo telefonsko številko se je v zadnjih “Mislih” vrinila pomota. Adelaidečani, popravite! Telefonska številka je 46 5733, ne 47 5733.). Obiskal sem našo naselbino sadjarjev v Berri, kjer so se kar polnoštevilno zbrali k slovenski maši na binkoštno nedeljo zvečer. In po dolgem času sem obiskal tudi Whyallo, kjer mi je Zrimova gospa pomagala iskati slovenske družine. Jih je več kot sem pričakoval. Obljubil sem jim, da bodo odslej dobili pogostnejši obisk slovenskega duhovnika.

★ Večerno mašo bomo imeli v naši cerkvi v petek 18. junija (praznik Srca Jezusovega), na prvi petek v juliju (2. jul.) ter v petek 16. julija (praznik Karmelske Matere božje). Letošnje žegnanje (zavetnika cerkve sv. Cirila in Metoda) bomo zopet praznovali tretjo nedeljo, 18. julija. Po deseti maši bo domača zakuska v dvorani za vse. Že zdaj vabljeni!

★ Naša cerkvena je v maju dobila novo podobo Marije Pomagaj. Slika je dospela iz domovine pred nekaj leti in je pri Francetu Benku čakala okvirjenja in popravila, ker je bila na dolgem potu delno poškodovana. Izdelal jo je kot verno kopijo originalne brezjanske Marije Pomagaj slikar Lampič.

Novo podobo sem blagoslovil pred obredi obljub tretjo majsko nedeljo. Kdor obiše cerkev in se zazre v Marijo Pomagaj, bo priznal, da je res lepa pridobitev naše cerkvice.

ČLANEK MIRKA CUDERMANA O Salomovih otokih je iz MISLI ponatisnila tržaška revija MLADIKA v svoji velikonočni številki. Za uvod je urednik napisal naslednje vrstice: V pregledu slovenske zamejske književnosti je prof. Jevnikar pisal o reviji MISLI, ki izhaja v Sydneyu že dvajseto leto. Poleg drugega ima revija tudi ta namen, da povezuje rojake, ki živijo v Avstraliji, in jim daje domačega čtiva. Prinaša zelo zanimiva poročila naših ljudi, ki živijo v svetu, seznanja pa jih tudi z najpomembnejšimi dogodki v Sloveniji in v zamejstvu. Spretnosti urejevanja vedno mladega patra se moramo samo čuditi. Dovolili smo si ponatisniti iz te revije članek Mirka Cudermana, ki spada prav v tole našo rubriko in ki naj za Veliko noč poveže misli z rojaki in na rojake, ki živijo tako daleč od nas.

izpod Triglava

REVIJA "MLADIKA" v Trstu je pisala o "novem tipu pogreba na Proseku". Beremo: Proseška godba ima navado pri pogrebi pospremiti pokojnika do cerkvenega praga, čas maše pa prebije v gostilni. Tam vrli godbeniki spet posežejo po svojih inštrumentih, ko priteče nekdo iz cerkve povedat, da je maša pri kraju, nakar se spet postrojijo pred cerkvenimi vrati. Da bi se v koncilskem duhu približal ljudstvu, je baje proseški župnik šibenik vložil v Rimu prošnjo, da bi v bodoče mrtveca lahko odložili pred gostilno, nakar bi tudi maševal pod milim nebom. — "Čuk na Obelisku" v **MLADIKI** piše tako.

"**DRUŽINA**" v LJUBLJANI PIŠE, kako so se na neki konferenci vernih izobražencev v uršulinski cerkvi začudili, ko so vzeli na znanje, da je po širnem svetu izven domovine kakih 250 univerzitetnih profesorjev, ki poučujejo tujo mladino v najrazličnejših predmetih. Dejali so si: "Kaj bi ti zavedni Slovenci pomenili našemu narodu, če bi se nam jih posrečilo pritegniti nazaj v domovino! Treba je, da ohranimo in pomnožimo z njimi stike v narodnem in verskem pogledu". — Upajmo, da ni — prepozno. . .

V ZELO RESNI FINANČNI KRIZI se nahaja ljubljanski dnevnik **DELO** in to po njegovi lastni izjavi. Baje število naročnikov pada domala pri vseh partijskih glasilih. O belgrajski **BORBI**, ki je glasnik partije za vso državo, je pisano, da je morala svojo naklado znižati od 200.000 na 40.000 dnevno. Pri vodstvu **DELA** so imeli poseben posvet, kaj napraviti, da bi ljudje list spet bolj številno kupovali. Kaj posebnega niso iznašli, zelo so se pa pojezili na slovenski verski tisk, ki baje svojo naklado nenehno povišuje. To so dognali oni sami.

DESETTIŠOČI ZAPOSLENIH V TUJINI pri raznih sezonskih delih so končno le zaskrbeli tudi "politične vrhove" v Sloveniji. O stvari so začeli precej resno razpravljati. Doslej je nekako veljalo, da to vprašanje zadeva v prvi vrsti gospodarske kroge, ki naj bi bili pod firmo "samoupravljalja" neodvisni od političnega vodstva. Izkazalo pa se je, da so delovne organizacije same ustvarile "nelegalne kanale" za pošiljanje delavcev v tujino, namesto da bi poskrbele za njihovo zaposlitev doma.

In tako je doma zmanjkalo zlasti visoko kvalificiranih delavcev. Radi bi odtok v tujino ustavili, prav tako radi bi odišle privabili nazaj. Zato so "politični vrhovi" sklenili, da si mora politično vodstvo ustvariti lastni "koncept", kako reševati ta problem. Kdaj in kako se bo ta "koncept" rodil, je prepuščeno nedogledni bodočnosti.

SPOMENIK DR/EVANGELISTU KREKU naj bi postavili za 50letnico njegove smrti v Trstu Slovenci in Italijani, tako predlaga neki J. J. v goriškem Katoliškem glasu. Spomenik naj bi pomenil hvaležnost Primorcev obeh narodnosti dr. Kreku, ki je v prvi svetovni vojni zelo veliko storil za primorske begunce v Sloveniji pod Avstrijo. Begunci so takrat sklenili, da bodo vse prizadete občine imenovala Kreka za častnega občana, toda Krek je umrl, preden so se begunci mogli vrniti. Spomenik naj bi nadomestil, česar takrat niso mogli izpolniti.

"**RESNICA O MOJEM ŽIVLJENJU**", je naslov knjigi, ki jo je spisal Djordje Karadjordjevič, starejši brat umorjenega kralja Aleksandra. Izšla je nedavno v slovenskem prevodu pri državni založbi Slovenije. Djordje je bil kot najstarejši sin Petra I. določen, da postane prestolonaslednik in kralj. Toda razne dvorne in zunanje politične intrige so na njegovo mesto spravile Aleksandra. Djordja so proglasili za duševno bolnega in ga imeli zaprtega, dokler ga niso osvobodili Nemci ob zavzetju Belgrada. Knjiga šteje 450 strani in že to kaže, da ima Djordje dosti zanimivega povedati.

PROF. MARTIN JEVIKAR v Trstu je v reviji **MLADIKA** dosti na široko opisal tudi pisateljsko delovanje urednika **MISLI**. Posega vse nazaj do časa, ko je pater še v domovini ustanovil list **ORLIČ** in nato **VIGRED**, omenja razne njegove povesti in spise v Ameriki, končno daje lepo priznanje "romanu", ki je bil napisan v Avstraliji in je izhajal v lemontski Ave Mariji pod naslovom: Izidor Obrobnik in njegova naloga. Prof. Jevnikar zaključuje: Tako je p. Ambrožič edini med slovenskimi pisatelji, ki zajema snov iz treh domovin: iz Slovenije, Amerike in Avstralije.

"**MOJE DELO MED SLOVENCMI**" je naslov drobni knjigi, ki jo je spisal nemški župnik v pokou, August Hegenkötter. Izšla je v Ljubljani v samozaložbi. Hegenkötter je poleg župnika Tensudra in frančiškana p. Teotima najbolj znan rajhovski Nemec, ki se je naučil slovensko in deloval med slovenskimi izseljenci v Westfaliji. Jezika se je šel učiti v Kamnik k frančiškantom. Obvla-

da ga popolnoma. V svoji knjigi se najbolj bavi s Slovenci, ki so bili med drugo vojno izgnani v Nemčijo, največ iz okolice Brežic. Storil je zanje, kar je največ mogel. Knjiga ima tudi več fotografij izgnanih Slovencev v raznih nemških taboriščih, zlasti privlačne so slike prvoobhajancev.

CERKEV V GROBLJAH, blizu Kamnika "kliče po uesmiljenju" pri ljudski oblasti, tako piše **DRUŽINA** v dolgem krepko dokumentiranem članku. Groblje so bile pred vojno slovensko misijonsko središče skupno s cerkvijo. Po vojni so nove oblasti oboje podržavile in cerkev je postala skladišče, čeravno so v njej tudi krasni umetniški spomeniki. Cerkevne oblasti se vsa ta leta zama trudi, da bi se cerkev odprla za službo božjo. Klic "po usmiljenju" pada na gluha ušesa. "Ameriška domovina" k temu dostavlja: "V času, ko na raznih straneh poudarjajo in razglašajo, kako so se razmere v Sloveniji ublažile in kako ima Cerkev proste roke, je ta članek posebno vreden branja."

IZUMRLI SO FINŽGARJI, kar jih je bilo s tem imenom iz sorodstva pisatelja Franca Saleškega. V Žirovnici na Gorenjskem je nedavno umrl Janez Finžgar, po domače Kramarjev Janez, ki je bil pisateljev bratranec. Smrt ga je pobrala, ko je imel na plečih 89 let. Živita pa še dve pisateljevi sestri, ki sta pa omoženi in seveda že davno nista Finžgarici. Ampak v spominu Breznčanov in pa seveda v slovenski knjigi bo ime Finžgar še dolgo dolgo živel.

V CELJU SO ZBOROVALI okoliški kmetje iz organizacije Styria proti koncu marca. Razpravljali so o razširjenju delovanja svojega udruženja, pa imeli tudi dosti snovi za glasno kritiko. Pritoževali so se o pomanjkanju kmečkega zavarovanja, kar posebno občutijo kmečke žene. Seveda je izgovor pri oblasteh, da pač manjka denarja. Toda — so rekli kmetje — za take nesmiselne filme, kot sta Maškudara in Rdeče klasje, ki kmete smešita in ponižujeta, se je pa lahko našel denar.

NA MARIJANSKI KONGRES, ki bo v Zagrebu meseca avgusta kot svetovna verska prireditev, se tudi Slovenija resno pripravlja. Pričakujejo, da se bo kongresa udeležilo najmanj 6.000 Slovencev. Od 6. do 11. avgusta bodo zborovali predvsem teologi iz raznih dežel. To zborovanje bo vodila "Academia Mariana" iz Rima. Nič manj kot 85 učenjakov se je prijavilo za udeležbo. Predavanja bodo v raznih jezikih, pa jih bodo sproti prevajali poleg drugih tudi v slovenščino. Na prireditev pričakujejo tudi okoli 100 škofov in kardinalov. Za širše množice bodo zunanje proslave in zborovanja zadnje tri dni pred velikim šmarnom. Velik del celotnega programa bo potekel pri Mariji Bistrici, okoli 20 milj izven Zagreba, ki je zelo slavna božja pot.

V RAČAH PRI MARIBORU je 24. aprila velik požar skoraj uničil podstrešje ondotne železniške postaje. Vzroka za ogenj niso mogli dognati. Gasilci iz Maribora in drugi iz okolice so preprečili še hujšo škodo.

M U L J A V A — Jurčičev rojstni kraj

ETIOPIJA — NJENA ZUNANJA PODOBA

Inž. Ivan Žigon

POKRAJINSKO JE ETIOPIJA zelo razgibana dežela. Preko 3000 m visoke gore obdajajo gorske planote. Po teh planotah so mesta, trgi in vasi. Zaradi višine je podnebje ravno pravšno: ni prevroče, ni premzlo, le zrak je prereditelj. Ljudje šibke narave dobijo motnje v krvnem obtoku, običajno pa človek v prvih mesecih samo shujša. Tako ima srce oskrbovati manj celic. Tudi število rdečih krvnih teles se poveča, obenem pa postanejo manjše. Na ta način se zveča njihova skupna površina in to pripomore k boljši preskrbi celic s kisikom.

Etiopiji je priljučena Eritreja, kjer so Jugoslovani zgradili pristanišče Assab. Tam je pa pošteno vroče. Assab in Massaua sta sploh najbolj vroča kraja na svetu. V Asmari in okolici živi mnogo Italijanov in mešancev. Italijani nimajo rasnih predsodkov — razen tržaških šovinistov.

Med Addis Abebo in morjem je 960 km. Cesta se dviga preko visokih gora. Na najvišji točki teče skozi predor, ki mu še danes pravijo "Passo Mussolini." Od tam naprej se cesta spušča v danakilsko globoko nižavo. Tri sto km vožnje skozi puščavo privede do Rdečega morja. Prvo znamenje morske bližine so solne gore na obzorju. V Assabu so največje etiopske soline.

Proti jugu od Addis Abebe leži znamenita "Rift Valley", geološka prelomnica. To je dolg in globok udor, ki se vleče tja do Rudolfovega jezera. Na tem področju je še mnogo drugih jezer, najbolj znani sta jezera Shala in Awasa. Pokrajina je divje lepa, obljubljena le po višjih legah. Jezera večkrat pokrivajo ptice flamingi v velikih množinah. Če vse naenkrat odlete, završi v zraku kot bi se dvignil vihar.

Proti zapadu je provinca Kaffa. Že ime pove, da je tam domovina kave. Pod visokim drevjem raste grmovje, drevesca kave, ki je najboljša na svetu in predstavlja večino etiopskega izvoza.

Severno od Addis Abebe je mesto Gondar, nekdanja prestolnica aksumskega kraljestva. Tam se razprostira jezero Tana z mnogimi otoki. Na teh otokih in ob jezeru živijo etiopski menihi. V svojih samostanih imajo shranjene prastare rokopise. Verjetno bi se tam našle prvotne izdaje evangelijev, saj se je Etiopija pokristjanila že v

prvem in drugem stoletju. Bogastva teh rokopisov še niso preiskali. Ob jezeru Tana leži kraj Bahar Dar, kjer izvira Modri Nil kot odtok jezera Tana. Nekaj časa teče po ravnem, potem pa v čudovitem slapu pada v globoko sotesko. Slapovi so zares mogočni in bi jih mogli primerjati z Niagaro. Tam smo inženirji iz tujine gradili hidrocentralo. Nil nam je delal velike preglavice. Kadar v področju jezera dežuje, se gladina Nila v soteski v nekaj urah dvigne kar za več metrov. Ob začetku, ko je bilo treba zapreti gradbeno jamo, smo imeli pravo tekmo z Nilom.

V Bahar Daru so Jugoslovani zgradili moderno predilnico. Zelo se je posrečila. Moram reči, da je sodobnejša od mariborske ali litijske.

Pravijo, da je jezero Tana grdo okuženo, pa težko verjamem. Večkrat smo pili vodo iz Nila, pa nihče ni zbolel. Pač pa je okuženo jezero za pregrado Koda. Tam se zares ni zdravo kopati.

Pa pogledjmo še na jugo-zapad od Addis Abebe. Tam leži lepo ognjeniško jezero Bishoftu, ki so ga pa preimenovali v Debre Zeit. Tja se mnogo vozijo meščani Addis Abebe na weekend. Kakih 120 km naprej, v zapadni smeri, so izviri mineralne vode Ambo in nadaleč proč Wolliso. Sijajen občutek je plavati v topli mineralni vodi. Tudi zdravo je.

Glavne ceste v deželi so lepo asfaltirane. V glavnem jih oskrbujejo Amerikanci, ki imajo v Eritreji vojaško oporišče. Če kdo potuje v Evropo, velja vožnjo v Eritreji prekiniti in si ogle dati to izredno zanimivo deželo.

POUK V SLOVENŠČINI kot posebnem predmetu so dosegli dijaki srednje šole (High School) v Clevelandskem predmestju Mayfield Heights. Za pouk slovenščine se je prijavilo 40 dijakov in zahtevalo, da se ta predmet upelje. Vodstvo šole se je nekaj časa upiralo, končno se je vdalo in najelo učitelja iz bližnje univerze. To je prvi primer, da se je v kaki ameriški državni šoli sprejela slovenščina kot eden rednih predmetov. Veliko priznanje zavednosti slovenske mladine v Ameriki.

Z Vseh Vetrov

NAPOLNITI JO Z LJUDMI ali pustiti, da propade. To načelo je veljalo o Avstraliji dolga desetletja in je bilo povsod splošno sprejeto. Zato je bila in je še Avstralija na stežaj odprta imigraciji, čeprav v glavnem le Evropejcem. Zadnje čase gornje načelo izgublja splošno veljavo. Bolj in bolj pogosto se oglašajo drugačna, tu pa tam prav nasprotna mnenja. Imigracija stane Avstralijo veliko denarja, visoke vsote bi lahko bolj koristno porabili. Nov dotok deset in deset tisočev ljudi povzroča nove probleme: prenapolnjena mesta, pomanjkanje šol, bolnišnic, okuženje zraka in vsega okolja. Tako in podobno se glase ugovori proti avstralskim odprtim vratom in zahteve po spremembi naraščajo.

LJUDSKO ŠTETJE V KANADI ta mesec daje lepo priložnost, da se dožene število Slovencev v deželi. Med vprašanji na priglasni poli stoji tudi: mother tongue — materni jezik. Vsak zaveden rojak, od koder koli je prišel v Kanado ali je tam rojen, ima priliko zapisati: SLOVENE. Drugo vprašanje se glasi: h kateri narodnostni skupini so pripadali starši, preden so prišli v Kanado? Zopet je treba zapisati: SLOVENE. Direktor za narodno štetje sa mpoudarja v pismu Petru Urbancu v Torontu, da Kanada želi imeti kar najbolj točno sliko o narodstnih skupinah v svoji deželi. Pripominja pa: Mlajši priseljenci iz Slovenije, Hrvaške itd. se radi označijo le kot Jugoslovane. . .

"NAŠA MOČ" JE IME hranilnici in posojilnici slovenskih župnij v Kanadi. Ta "MOČ" je toliko močna, da se udelejuje tudi izven Kanade. Vsako leto podeli "kulturno nagrado" kakemu zaslužnemu rojaku kjer koli že. Za leto 1970 je dobil tako nagrado (v znesku \$300) pisatelj Ruda Jurčec v Buenos Airesu v priznanje za knjigo v treh delih: Skozi luči in sence. Pripravljeno ima baje že tudi četrti (in zadnji) del svoje knjige, pa se njen izid iz raznih razlogov obeta precej zakasnit.

ZOPER GNITJE ZOB je baje ameriški zdravnik dr. Buonocore iznašel odločilno sredstvo. To je nekaka prozorna plastična prevleka za zobe, zaščitna tekočina, ki se s ščetko nanaša na zobe, tam se pa strdi in zobe zavaruje, da jim gniloba ne more blizu. Preizkusil je svojo iznajdbo na 60 šolarjih in ugotovil, da je doslej, po dveh letih, stoodstotno delovala. Če bodo tudi nadaljnja leta to potrdila, bo spet marsikaj drugače na svetu. Kam z dentisti in njihovimi strojnimi svedri, ki ne bo-

do čisto nič več potrebni? Trenutno pa teh skrbi vendar še ni.

BREZPOSELNI OČE TREH OTROK v Torontu je dobival brezposelne podpore \$303 na mesec. Končno so mu našli zaposlitev s plačo \$2-30 na uro. Mož je dober računar in je preračunal, da bi njegova plača znašala nekaj manj kot brezposelna podpora, zato je ponudeno zaposlitev odklonil. Torontski oddelek socialne pomoči je pa brezposelno podporo ustavil. Mož se je pritožil na višjo oblast, ki je pa potrdila sklep nižje, češ da je razlika med podporo in ponudeno plačo le kakih 50c na teden. S kislim obrazom je nato mož le šel na novo delo.

V JUŽNO-AMERIŠKI DRŽAVI ČILE je nujno potrebna agrarna reforma, kot tudi drugod po Južni Ameriki. Po načelu: Zemlja naj bo last tistega, ki jo obdeluje, je začel agrarno reformo prejšnji krščansko demokratski predsednik Frei. Mnogi kmetje so dobili v last zemljo veleposestnikov, ki sami niso nikoli orali ali sejali. Sedanja vlada pod socialistom Allendejem nadaljuje z agrarno reformo, toda tako, da veleposestniško zemljo podržavlja, kmetom jo pa daje v dosmrtni najem. To velja tudi za tisto zemljo, ki jo je prejšnja vlada razdelila kmetom v stalno posest.

KRIZA AMERIŠKA DOLARJA na evropskih trgih je seveda vzbudila po svetu veliko pozornost. Nekateri časnikarji so že videli "svetovno ofenzivo proti dolarju" in o njej pisali. Res je sprva kazalo, da se ameriškemu dolarju ne bo dobro izšlo. Toda hladnokrvni finančni strokovnjaki so sedli skupaj na posvetovanje in "preplah" kmalu ustavili. Zadevo so zaenkrat rešili tako, da so nemški marki in še nekaterim evropskim valutam prepustili svobodno ustalitev v odnosih do ameriškega dolarja. Kdor več ponudi, več plača — na lastno odgovornost.

NA UKRAJINSKI HUMANISTIČNI FAKULTETI v Buenos Airesu, ki je podružnica Ukrajinske univerze sv. Klimenta v Rimu, imajo slovenski priseljenci svoj lastni oddelek — nekako slovensko univerzo v emigraciji. Letos v maju so odprli peti letnik te visoke šole z lepimi slovenostmi. Slovesnost se je vršila v Slovenski hiši, ki je blizu univerze. Prisostvovali so mnogi Ukrajinci in Slovenci. Glavno predavanje je imel prof. J. Rudnickij, ki je prišel iz Kanade in je eden najbolj znanih slavistov v svetu.

APOSTOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

ANANIJEVA ŽENA SAFIRA

Pretekle so kake tri ure in vstopila je njegova (Ananijeva) žena, ki ni vedela, kaj se je bilo zgodilo. Peter ji je rekel: "Povej mi, ali sta zemljišče za toliko prodala?" Rekla je: "Da, za toliko." — A Peter njej: "Zakaj sta se dogovorila, da Gospodovega Duha skušata? Glej, ti, ki so tvojega moža v grob položili, so že pri vratih in te bodo odnesli." Pri tej priči mu je padla pred noge in izdihnila. Ko so mladeniči vstopili, so jo našli mrtvo. Odnegli so jo in jo poleg njenega moža položili v grob. In velik strah je navdal vso Cerkev in vse, ki so to slišali.

ŠTEVILO VERNIKOV RASTE

Po apostolih se je pa zgodilo mnogo znamenj in čudežev med ljudstvom. In bili so vsi skupaj v Salomonovem stebreniku. Izmed drugih si nihče ni upal se z njimi družiti, pač pa so jih ljudje poveljevali. Bolj in bolj se je večalo število tistih, ki so verovali v Gospoda: množica mož in žena, tako da so celo na cesto nosili bolnike in jih polagali na postelje in nosila, da bi ob Petrovem prihodu vsaj njegova senca koga obsenčila. Prihajala pa je v Jeruzalem tudi množica iz sosednjih mest z bolniki in takimi, ki so jih mučili nečisti duhovi: in vsi so bili ozdravljeni.

NOVO PREGANJANJE APOSTOLOV

Vstal pa je veliki duhovnik in vsi, ki so bili z njim — bila je to ločina saducejev — in so bili polni zavisti; prišli so apostole ter jih vrgli v mestno ječo. Gospodov angel pa je ponoči odprl vrata ječe, jih peljal ven in rekel: "Pojdite, stopite v tempelj in ljudstvu govorite vse besede tega življenja!" In ko so to slišali, so ob jutranjem svitu stopili v tempelj in učili.

Medtem je prišel veliki duhovnik in njegovi privrženci in so sklicali veliki zbor in vse starešine Izraelovih sinov ter poslali v ječo, da bi jih privedli. Služabniki so prišli, pa jih v ječi niso našli. Vrnili so se in sporočili: "Ječo smo našli z vso skrbnostjo zaprto in stražnike pri vratih stojče; ko smo pa odprli, v njej nismo našli nikogar."

DELI USODO IN KAZEN MOŽA

Enaka laž, enaka kazen! Ženina kazen morda vzbuja še večje začudenje, kar sočutje. Tako majhna laž, vsaj na videz, pa taka kazen. Seveda ni treba misliti, da sta bila pogubljeni, vržena v pekel. Vendar je moralo biti na stvari kaj več kot sama besedna laž. Peter po notranjem razsvetljenju spet tu poudarja, da sta lagala Sv. Duhu, ne ljudem. To bi moglo pomeniti, da jima je sam Sv. Duh notranjje prigovarjal, naj prodasta zemljišče in podarita denar skupnosti. Toda ljubezen do denarja je zmagla nad ljubeznijo do Boga in bližnjega.

VEDNO VEČ JIH PRISTOPA V CERKEV

Prva Cerkev je že tako narasla, da nam popis kaže cele množice, kako se zbirajo okoli Petra in drugih apostolov. Jude pač najprej privlačijo čudeži ali "znamenja", ki se godijo v prvi vrsti na Petrovo besedo, dosikrat celo zgolj ob njegovi navzočnosti. Kljub vsemu je videti, da še ni prišlo apostolom do zavesti, da se bo morala Cerkev — zbor vernikov — odtrgati od templja in od sinanoge, pa iti čisto svojo pot. Kar precej dolgo so se shajali v templju, torej v molilnici stare zaveze, poslušali nauk in molili. Šele čez čas so s tem prenehali, pa še tedaj bolj k temu prisiljeni kot prostovoljno. Morali so znati brati "znamenja časov", in se ločiti od templja.

ZAČELO SE JE ZARES

Saj je kar čudno, da je jeruzalemska gosposka z velikim duhovnikom — bil je še vedno Ana — na čelu tako dolgo mirno gledala rast Cerkve. Morda so imeli druge skrbi, ki so odvrčale njihove misli od dogodkov v največji bližini okoli sebe. Toda če so bile oblasti nekako brezbrizne, so se našli "sodržavljani", ki iz gole zavisti niso mogli gledati uspehov apostolov. To je bila zaenkrat še le stranka saducejev, kmalu za njo so bili istih misli še drugi, bolj ali manj hitro celokupno judovstvo. Ponavljalo se je, kar se je nekaj let poprej godilo z Jezusom in okoli njega. Apostoli se morali v ječo čakati na poklic pred navišje sodišče. Toda še davno ni bil čas, da bi skupno ali drug za drugim dali življenje za Gospoda, kot so vedeli,

Ko so poveljnik tempeljske straže in veliki duhovniki te besede slišali, so bili zaradi njih v veliki zadregi, kaj bi to bilo. Takoj je prišel nekdo ter jim sporočil: "Glejte, možje, ki ste jih bili vrgli v ječo, stoje v templju in uče ljudstvo." — Tedaj je poveljnik s služabniki odšel in jih pripeljal, a ne s silo; zakaj bali so se ljudstva, da bi jih ne kamnalo.

Ko so jih pripeljali, so jih postavili pred zbor in veliki duhovnik jim je rekel: "Strogo smo vam zabičali, da ne učite v tem imenu, in glejte, napolnili ste Jeruzalem s svojim naukom in hočete na nas spraviti kri tega človeka." — Peter in apostoli so pa odgovorili: "Boga je treba bolj poslušati ko ljudi. Bog naših očetov je Jezusa, ki ste ga vi razpeli na les križa in umorili, obudil. Njega je Bog povišal na svojo desnico, za Vodnika in Zveličarja, da bi podelil Izraelu spreobrnjenje in odpusčanje grehov. In mi smo za te stvari priče, pa tudi Sveti Duh, ki ga je Bog dal vsem, kateri so mu poslušni."

Gamalielov nasvet

Ko so pa to slišali, so se razsrdili in se posve-tovali, da bi jih umorili. Vstal pa je v zboru neki farizej z imenom Gamaliel, učitelj postave, ki ga je vse ljudstvo spoštovalo. Ukazal je, naj može za nekaj časa odstranijo, nato jim je govoril:

"Izraelci, dobro premislite, kaj hočete s temi ljudmi storiti. Kajti pred dnevi je vstal Teuda, ki je trdil, da je nekaj, in se mu je pridružilo kakih štiristo mož po številu; toda bil je ubit in vsi, ki so ga poslušali, so se razkropili in so bili uničeni. Za njim je ob času popisovanja vstal Juda iz Galileje in je potegnil ljudstvo za seboj; tudi njega je bilo konec in vsi, kateri so ga poslušali, so se razkropili. Zato vam zdaj pravim: Ne dotikajte se teh ljudi in pustite jih; zakaj če je načrt ali to delo človeško, bo razpadlo; če je pa od Boga, jih ne boste mogli uničiti — da bi se kdaj ne izkazalo, da se borite zoper Boga."

In dali so se pogovoriti. Poklicali so tedaj apostole, jih pretepli in jim zabičali, naj v Jezusovem imenu ne govorijo; nato so jih izpustili. Ti so pa izpred velikega zbora odhajali veseli, da so bili vredni za Jezusovo ime trpeti zasramovanje.

In niso nehali v templju in po hišah vsak dan učiti in oznanjati Kristusa Jezusa.

da bo nekoč treba. Cerkev je bila še preslabotna, da bi se sama vzdrževala. Sam Bog je posegel vmes in apostole čudežno rešil.

Ta tako izredna rešitev je navdala apostole s pogumom, da se niso prav nič skrivali, kar naravnost v tempelj med svoje so šli. Lahko so pričakovali ponovne aretacije in ta je tudi kaj hitro prišla. Zaradi tako vidnega čudeža je morala biti skoraj skrivnostna. Videti je, da so apostoli brez vednosti množice sledili migljejem stražnikov.

Veliki zbor — visoko sodišče — se je nekoliko oddahnilo iz zadrege, ko so apostoli spet stali tam kot obtoženci. Vendar tudi tu ni opaziti nasilnosti. Glavni očitek se da spoznati v besedah velikega duhovnika, ki pomenijo toliko kot: nam hočete nepriti krivdo za Jezusovo smrt! Toda Peter, ki ga v vseh teh poglavjih knjige Luka vedno postavlja v ospredje pred drugimi apostoli, jim je krepko odgovoril. Poleg poudarka, da je treba Boga bolj poslušati kot ljudi, je ponovil pred njimi tiste temeljne verske resnice, ki so prevevale prvo Cerkev kot jedro krščanstva: Jezusova smrt, njegovo vstajenje, njegovo poveljčanje, odrešenje v njegovem imenu. Apostoli so za vse to od Boga poklicane priče, pa z njimi vred isto pričuje sam Sveti Duh.

MODER MOŽ — MODRO SPREGOVORI

Gamalielov učenec je bil tudi Savel, poznejši Pavel. Odlično je napredoval v njegovi šoli, tega tu podanega učiteljevega nauka ali nasveta se pa ni držal. Ko se je zavedel, da Jezusovi učenci pridobivajo svet, je postal njihov najhujši preganjalec. Sam Bog je moral ustaviti njegovo sovraštvo in ga spreobrniti, kot bomo kmalu brali prav v priču-joči knjigi.

Gamaliel omenja nekega Teuda in nekega Judaa, ki sta hotela postati voditelja — samozvanca — Judov. Če bi vedeli o njima samo to, kar omenja Gamaliel, bi komaj kaj vedeli. Toda omenja ju tudi svetni zgodovinar judovskega naroda, Jožef Flavij, ki nekoliko več pove. Tako vemo, da sta oba resnični zgodovinski osebi. Njuno gibanje je propadlo, ker je bilo zgolj človeško, apostolska Cerkev pa? Naj se izkaže!

VISOŠKA KRONIKA

Zgodovinska povest. Dr. Ivan Tavčar

Risbe napravil Tone Kralj

XI.

KO SEM SE PREBUDIL, sem ležal v gorenji hiši in z vodo so mi močili glavo. Dva dni in še več sem ležal v svoji postelji in sveta okoli sebe nisem poznal. Proti stropu sem bil obrnjen in pred mojo ubogo dušo je stala — Agata z milim obrazom pod rumenim vencem rumenih kit in dvoje oči je imela, iz katerih je sijala deviška nedolžnost. Po tej ženski je hrepenelo srce visoškega gospodarja!

Odkar je ni bilo, sem jo pogrešal vsak dan; pri vsakem koraku, ki sem ga napravil, je vzdihovalo v meni nekaj po nji, na katero me je neločljivo vezala prelita kri Jošta Schwarzkoblerja. Vsak trenutek sem mislil le nanjo, ki mi je bila namenjena. In sedaj? Kaj je že pravil Mihól? Da so jo zaprli, ker se je s hudičem rada imela, in da je uganjala pregrehe, kakor jih uganjajo hudobne čarovnice?

Cele noči sem se premetaval po plevnici in cele noči sem premolil k Materi božji na Gori, da bi mi podelila milost zvedeti, so li čarovnice na svetu ali jih ni. Dragi moj Odrašenik, pomagaj mi! Ali vse kriči v meni, da so, da so, ker bi jih drugače stoletja sem ne sežigali na grmadah. In vendar tudi vem, da so jih sežigali šele potem, ko so same skesano vse priznale. Čarovnice so, to lahko zapišem, ali da Agata ni, to tudi zapišem, ker bi je sicer ne bil Izveličar določil Polikarpovemu sinu, da se s tem da zadoščenje preliti krvi umorjenega človeka. Sveta Trojica — ko bi pa Agata vendarle bila? Okrog naše zemlje se godi toliko pregreh, da ve zanje samo Stvarnik. In visoški gospodar naj stopi v zakon z njo, ki se je morda vozila na cerkniško Slivnico ali pa še celo na hrvatski Klek! Sveti Izidor, pridi mi na pomoč, da mi ne usahne pamet, da se mi ne usi razum in da me ne zapusti vsako spoznanje!

Bil sem kakor odlomljena veja, ki je pri povodnji zašla v Soro: voda jo vleče s sabo in ustaviti se ne more. Taka veja je bila moja duša: božja jeza jo je drvila s sabo da se nikjer ni mogla ustaviti.

Četrtega avgusta, na dan sv. Dominika Guzman, sem bil že toliko okreval, da sem na vse jutro, ko še ni bilo na cesti ne človeka ne konja, odrinil proti Loki. Tedaj se tudi pri kočah še niso prikazovali obrazi, tako sem se lahko skril pred vsakim bitjem, ker je prišla nad hišo sramota, da sem moral gledati v zemljo in nikamor drugam. Ravnal sem se po besedah: če je komu volja, da hodi za mano, ta naj zataji samega sebe in svoj križ naj vzame nase in meni naj sledi! — Matth. 16,24. In težak križ sem nosil na ramah, ko sem hodil tisto jutro proti mestu.

Loka je bila še vedno v prazniku, ker so Lokačani uživali preveliko srečo, da so imeli v svoji sredi lice dobrega in premodrega svojega novega gospodarja. Za svojo osebno nisem bil deležen te sreče in prav ustrašil sem se velike zastave, katera se je vila z grajskega stolpa. Dušila me je misel, da bom ravnokar hodil najbridkejšo pot na kastel pred njega, ki je bil mogočen, pa tudi trdosrčen gospod. Kakor sem že zapisal: praznično so bili oblečeni meščani, praznično posli. Sicer jih ni preveliko prihajalo na trg, ker je naša narava taka, da se visokim gospodom, in najsi jih ljubimo, radi izognemo.

Pred Wohlgemuetovo gostilno je stal Mihól in je temeno gledal.

“Si tudi ti prišel gledat novega škofa?” me je čemerno vprašal. O Agati ni spregovoril ničesar, za kar sem mu vedel hvalo, ker človek v svoji sramoti ne govori rad z biričem.

Dostavil je: “Da bi le kmalu odletel, od koder je priletel!”

Vprašal sem: “Ali se ti godi krivica?”

“Kaj naj ti pripovedujem”, se je zatogotil Mihól. “Na gradu je vse prevrjeno, vse premetano, in gospod Joannes Francis zapoveduje kakor kak švedski general. Takšne besede ima — da se že treseš, predno jih je izgovoril. Pravijo, da je bil oficir, prej ko je prestopil v Cerkev. Mogoče, da je bil, mogoče, da ni bil — vede se, kakor da

je bil. Ko bi ti videl, kakšen je danes naš "Flekte". Kar v nič ti zleze, prej ko ga opaziš v pesku pred sabo! Ali misliš, da imam jaz kaj govoriti? Še toliko ne ko podgana v ječi. Nekega voleta je privlekel s sabo in vole je tukaj in vole je tam, mi pa, ki opravljamo pošteno službo, moramo tiščati jezik za zobmi".

Še nekaj jej grčal, potem pa je dejal: "Za pijačo tako vem, da ne boš dal".

Odrinil je in videlo se mu je, da je rad zapustil mojo družbo, ker je prejkone sodil, da pričnem popraševati po Agati, kateri je bil ječar. Iz njegovih besed pa sem sklepal, da bo moja pot na grad še bolj trnjeva, nego sem mislil. Kaj naj zapišem? Bog se me usmili!

Pred mestno pisarno sem čakal, da bi prišel mestni pisar Boltežar. Ko je prišel, se je podal na grad ter mi potem pri Wohlgemuetu naznanil, da je s pomočjo mladega prošta pregovoril milostljivega gospoda škofa, da bom smel ob dveh k njemu v sobo, da ga morda pregovorim, da ne bo dal sežgati Agate, katera je obdolžena tako grozne hudobije. Ta strašna beseda me ni mogla več potlačiti, ker sem bil že takrat potlačen do zemlje.

Poslovil se je: "Pa glej, da ti glava z rame ne uide, potem ne boš nič opravil. In preveč se ne boj; visoki gospod je sicer grenkih besed, a ne misli tako hudo. Vsaj prošť mi je pravil tako. Pogum naj ti torej ne zleze pod pete in naj Joannes Franciscus še toliko po francoski kriči".

Ko je odhajal, je še dodal: "Pridi točno, ker si drugače takoj v zameri. Pozneje pa pridi povedat, kaj si opravil".

To je govoril v namenu, ki mi ni bil prikrit: za svojo službo je pač zahteval plačila, katero mu je tudi šlo in za kar sem imel v žepu par zlatov, ki mu jih pa na trgu nisem mogel izročiti.

Točno ob dveh sem stopil na grajsko dvorišče. V velikem poslopju ni bilo čutiti življenja. Samo po hodniku pred škofovim sanovanjem je stopal gor in dol gospod prošť od sv. Jakopa od sv. Jakopa in bral v knjigi. Bil je mladi gospod Urh Falenič, nečak nekdanjega poljanskega župnika. Tik svoje prošťije je opravljal službo grajskega kaplana, kadar je prišla njegova milost na svojo graščino. Opazil me je in takoj prihitel k meni.

"Prav je, da si točen", me je pohvalil, "ker naš gospod nerad čaka. — Tukaj počakaj!"

Pustil me je na hodniku. Srce mi je tolklo, kakor še nikoli v življenju, ker še nikdar nisem govoril z resničnim škofom, kakor je bil milostjivi gospod Joannes Franciscus, ki menda ni bil dosti manj od nemškega cesarja. In kakor oster nož mi je presunilo srce, ko sem pogledal na široki črni grajski stolp, ki se je ravno pred mano vzdigal

goval proti nebu. Pred mojimi pogledi so se odpirale globoke temne ječe, v katerih jetniki niso mogli ne stati ne ležati, in kakor zdelo se mi je, da čujem rožljanje težkih verig. Zopet zapišem: Jezus, usmili se me!

Gospod Urh je kmalu prišel in me peljal v nekako predsobo. Govoril je: "Naš gospod je čuden. Po vsej sili se je naselil v sobi, kjer sta hlapca umorila svojega škofa Konrada. Hoče se vojskovati s strahovi in vsako noč spi na postelji umornega mučenika. Pa se preveč ne boj, Izidor, je vendar dober gospod".

Tu se je obrnil do nekega človeka z veliko kodeljo na glavi ter mu ukazal: "Valet de chambre, naznanite naju njegovi presvetli milosti".

Ta človek je bil prejkone tisti "vole", o katerem mi je pravil Mihol. — S tihim korakom je pristopil k vratom, jih odprl in nekaj spregovoril, nakar mi je namignil z roko, naj vstopim. Gospod Urh je ostal v predsobi, jaz pa sem vstopil v škofovo čumnato. Križ na steni in neznatna postelja. Pri oknu je bila miza in nekaj stolov okrog nje. Na enem je sedel novi naš gospod škof.

Joannes Franciscus, kako krivo bi te človek sodil, če bi te sodil po trpkih besedah.

Zapisati moram, da sem si mogočnega gospodarja velike škofije predstavljal drugače, kakor ga je ugledalo moje oko tisto popoldne. Na širokem stolu je sedela neznatna oseba, tenka kot bilka sredi senožeti, v obnošeni obleki, ki je kazala obilo lis, tako da bi bil lahko pričal, da so poljanke župniki hodili v boljšem talarju, nego ga je nosil Joannes Franciscus tisti dan. Kar je kazalo na naslednika apostolov, so bili rdeči obšivi, s katerimi je bil obrobjen talar, in pa gumbi, ki so bili tudi rdeči. Okrog vratu ni nosil zlate verige, kakor jo nosijo navadno gospodje škofje, samo izmed gumbov na prsih mu je gledal velik zlat križ, ki pa še ni bil posebno posut z dragimi kamni. Izpod vratu sta mu viseli dve najhni beli zaplatici, ki sta pričali o njegovi duhovniški veljavi.

Taka je bila podobica našega novega škofa. Njegov drobní obraz pa, katerega bi bil lahko z dlanjo pokril, je govoril vendar o celem škofu. Vsaka črta na tem obrazu je govorila, da Joannes Franciscus ni mož, s katerim bi se smelo šaliti. Ta obrazek, ki ga je obdajala majhna siva lasulja, je nosil železne črte in dasi so oči prijazno gledale v svet, sem se lahko prepričal, da tanka usta pod nosom, ki je bil nekoliko bakren, vedo zapovedovati, kakor lahko zapoveduje višji cerkveni pastir svojim podložnikom. Visoki gospod ni prikrival, da ljubi pijačo, ki se rodi po zelenih vinogradih, z zmernostjo sicer in s tistim dopadenjem, s katerim uživajo priletni modri gospodje, najsibo cerkvenega, najsibo posvetnega stanu, ta sad blagoslov-

ljene zemlje. Gospod Joannes Franciscus je namreč v tistem hipu povzdignil srebrno čašo ter pil iz nje počasi in zavedajoč se vrednosti izpite kaplje. Bil je prejkone ajnboljši črnikapec, katerega so vselej in pri vsaki priliki imeli v grajskih kletih. Nato je posegel z roko v pozlačeno skledico, katera je bila nasuta z drobnimi in belkastimi smokvicami.

Te smokve je milostivi Joannes Franciscus vzlic moji navzočnosti kaj marljivo nosil v svoja usta. Samo od strani je pogledoval proti meni, potem pa je takoj zopet posegel v skledico. Moral sem torej misliti, da mu ni všeč, da ne klečim, kakor

je zapovedano, če prideš pred škofa. Takoj sem pokleknil ter se ponižno trkal po prsih.

V tistem hipu se je obrnil škof proti meni ter zakričal:

“Pierre, valet de chambre!”

Pri vratih se je prikazal starec, tihostop, z veliko kodeljo na glavi, ter se globoko priklonil pred svojim gospodom.

“Pierre”, je spregovoril trdo, “povej temu človeku, da se pred človekom ne kleči. Ali meniš, da sem ‘Flekte’, kateremu je Bog ustvaril glavo, možgane pa mu je ustvariti pozabil?” — Prišel se je smeati tako, da se mu je na obrazku smejala vsaka črtica, očesci pa sta se mu svetili kakor iskrici. In še enkrat je ponovil: “Kaj meniš, da sem Flekte?”

Ko je sluga izginil, je pokazal Joannes Franciscus na stol pri mizi: “Sedi!”

Tako me je presunila ta čast, da nisem vedel, kdaj in kako sem prišel na stol.

In zopet je bila soba polna njegovega glasnega smeja.

Nato je pograbil celo prgišče belih smokvic ter jih stresel pred menoj na mizo: “Jej!”

Nerad sem jedel vpricho takega gospoda, pa sem moral, ali grizljaj mi ni hotel iz ust. (Bo še.)

DRŽAVA N.S.W. IN IMIGRACIJA

DRŽAVNI MINISTER za imigracijo v NSW je Eric Willis. Nedavno se je zelo pohvalil, pa tudi državno vlado, koliko se je zboljšalo stanje imigracije, odkar je — pred 5 leti — prejšnjo delavsko vlado nadomestila Askinova — liberalna.

Seadnji vladi se je posrečilo, da je spravila NSW na prvo mesto med avstralskimi državami v zadevi števila imigrantov. Poprej je bila komaj na četrtem mestu. Glede skrbi za imigrante je naštel nekaj primerov:

Zelo smo zboljšali stanovanjske priložnosti za novodošle.

Onkraj morja imamo lastne uradnike, ki nabirajo ljudi za imigriranje v N.S.W. Prav tako imamo lastne uradnike tukaj, ki pomagajo novodošlim v njih osebnih zadevah.

Imamo 100 specialistov, ki poučujejo otroke imigrantov v angleščini. Tiskamo in po radiu oznanjamo v tujih jezikih informacije o zadevah, kot so: zdravstvena služba, bolnišnice, potrebna varnost v tovarnah itd.

Naš agrikulturni oddelek pri vladi daje kmetom nasvete, kako naj pridobitno obdelujejo zemljo. Ljudem preskrbimo tolmače, ko jim je treba zdravnik. Še dolgo vrsto drugih podjetnosti smo zamislili, da pomagamo imigrantom k dobremu počutju v novih krajih.

x x x

To Willisovo blagoglasno samohvalo smo imeli pred očmi prav tiste dni, ko smo v dnevniku AUSTRALIAN lahko brali dolge razprave Elizabete Riddell, kako pomanjkljivo je urejeno sprejemanje imigrantov v Avstraliji. Ne bomo se spuščali v podrobnosti, le to naj bo zapisano: pričevanje moškega in ženske se ne ujema.

Mimogrede: Iz člankov v AUSTRALIAN izve-mo, da je v drugi polovici leta 1970 prišlo iz Jugoslavije v Avstralijo 10,714 oseb z državno podporo za prevoz, na svoje stroške pa 3230. Elizabeta Riddell ugiba, da mora biti v Avstraliji že kakih 100,000 ljudi, ki so imeli nekoč jugoslovansko državljanstvo, oziroma ga še imajo.

KOTICEK NAŠIH MALIH

Moj prijatelj

Moj prijatelj je David Brass. On ne hodi v isto šolo kot jaz, pa se vseeno skupaj igrava. On je še majhen. Hodi v prvi razred. Ob nedeljah popoldne se voziva s kolesom po našem vrtu. To pa samo do večerje, potem gledamo televizijo. — Franci Mramor, Strathfield.

Lani smo taborili

Lani smo šli taborit v Victoria Water Falls. Bilo nas je sedem. Pet nas je bilo ministrantov, šesti je bil Stanko, sedmi pa g. Kipling. Postavili smo tri šotore. Vsako jutro smo imeli mašo in obhajilo. Nato smo vsi skupaj zatrkovali. Po zajtrku je ena polovica pospravila taborišče, druga polovica je odšla k slapu Victoria. Pokusili smo vodo in je bila zelo mrzla in tudi jako dobra. Po kosilu je druga polovica ostala v taborišču, prva pa šla k slapu. Tako so nam potekali dnevi zelo hitro in vse prehitro smo morali nazaj domov. — Franci Mramor, Strathfield.

“Gospod učitelj, zakaj ste pa rekli, da imajo hlače samo množino, ednine in dvojine pa ne?”

“Zato, ker je to v slovenščini edino prav. Hlače so nove, hlače so stare, so strgane, so zakrpane — in tako dalje.”

“Čudno! Če jih pa pogledam, razločno vidim, da so zgoraj ednina, spodaj pa dvojina. Množino hlače sem oni dan videl samo v neki trgovini.”

Misli, June, 1971

Noč je zavila hosto v črn pajčolan. Nikjer ni bilo slišati niti glasu, ko da je daleč naokoli vse pomrlo in ni nikjer nobenega živega bitja. Le majhen, plitev potoček je srebrno žuborel svojo skrivnostno pesmico v gluho noč. V njegovi bližini se je potikal čemeran jež. Bil je jezen in je potihem godrnjal zaradi martinčka, ki si ga je bil izbezal izpod nekega kamna, pa mujo je pred nosom popihal — nesnaga grda! Samo rep mu je pogoltnil, pa martinček se pozvižga nanj, saj mu v kratkem zraste na novo!

Tedaj se je jež hipoma ustavil. Nekje v daljavi je bila zalajala lisica. Nato je nekaj zabrundal v svoj smrček in nadaljeval svojo pot. Tudi potoček je bil slišal, kako je lajala lisica. Hotel je posvariti ježa in mu je hitro zažuborel:

“Ježek, hitro v skrivališče,
plena si lisica išče!”

Ježku pa ni bilo mar za to svarilo in se je v svoji objestnosti še porogal zaskrbljeno žuborečemu potočku:

“Mar je meni za lisice,
ježek zleze pod bodice!”

Spet je zavijala lisica, tokrat že čisto v bližini. Spet je prisluhnil in spet se je prezirljivo namrdnil ter jo mahniti dalje.

Potočku je zavpil:

“Kaj sitnariš le takó,
zase brigaj se samó!”

Lisičje lajanje je bilo slišati vedno bliže. Jež pa je počasi drsel skoz hosto, objestno in trmasto in se je delal, ko da sploh ni bil slišal žuborečega potočka. Le-temu je bilo žal ježka. In tako ga je bistri in čisti potoček posvaril poslednjič:

“Če ne ubogaš me takoj,
konec bo ta hip s teboj!”

Jež se je ravno pripravljaj, da bi spet kaj z brusil potočku, kar se je znašla pred njim lisica. Brž je zlezel pod bodice. A lisica je bila bolj premetena od njega. Za bežen hipec je premišljevala, kako bi prišla ježku do živega, nato pa je začela bezati bodeči klobčič s prednjimi tacami proti potočku . . .

Zdaj je objestnega ježka bliskoma prešinilo, kako prav je imel pošteni potoček, ko mu je zažuborel poslednje svarilo:

“Če ne ubogaš me takoj,
konec bo ta hip s teboj!”

Toda po toči je prepozno zvoniti! Lisica je bila ubogega ježka že pribežala do potočka. Poiskala je v njem tisti kraj, kjer je bil najbolj plitev. Tam je lisica — premetenka — zvalila ježka v vodo. Klobčič se je razvil, ježek je zlezel izpod bodic in že je po njem — šavsnila lisica.

NEKOLIKO O INFLACIJI

Tomaž Možina

DANES SE SKORAJ v vseh deželah po svetu veliko govori o inflaciji. To besedico izgovarjamo z nekakim trepetom, čeprav le prepogosto komaj vemo, kaj pomeni. Nekateri si predstavljajo pod besedo inflacija vse mogoče.

Kaj je torej inflacija? Kje ji je iskati bistvene vzroke, kakšne so njene posledice?

V ekonomski vedi inflacija pomeni **splošno rast vseh cen — zato padec denarne vrednosti**.

Glede na vzroke delijo ekonomisti inflacijo v dve glavni vrsti:

1. **"Cost — push" ali stroškovna inflacija.** To vrsto inflacije povzročajo večji proizvodni stroški, ki izhajajo predvsem iz povišanja delavskih plač ali mezd.

Ta vrsta inflacije predstavlja dandanes enega največjih gospodarskih problemov Zapada. Delavstvo se poteguje za višje in višje plače. Organizirano je v velikih unijah v nasprotju do enako močnih velepodjetniških organizacij. Nad delovno silo izvaja nekaj monopol. Predstavniki unij (sindikato) mnogokrat izrabljajo svojo moč in vpliv ter zahtevajo pretirano povišanje mezd.

Pravilo bi moralo biti: zaslužki naj bi se zvišali v istem razmerju, kot raste delavčeva storilnost. V nasprotnem primeru bodo višjim denarnim dohodkom sledile brezpogojno višje cene, stavke in brezposelnost. Da se to nujno tudi res dogaja, smo dostikrat vsi pričeli.

Vzemimo za primer Združene države v Ameriki. V finančnem letu 1969/70 se je delavčeva produktivnost zvišala za 2%, dočim so se njegovi zaslužki dvignili kar za 13%. Posledica? Kakih 6% delovne sile je zapadlo brezposelnosti. — Položaj je podoben v mnogih drugih državah. V Zpadni Nemčiji in tudi v Avstraliji mezde rastejo skoraj trikrat tako hitro kot njihova stopnja produktivnosti. Povsem razvidno je, kam to vodi. Če pač vsi želimo imeti večji kos, mora tudi kolač biti večji — ali pa bo marsikdo ostal brez deleža.

2. **"Demand — pull" ali popraševalna inflacija.** Do te vrste inflacije pride, ko je na trgu v primeri z denarjem premalo blaga. Popraševanju po iz-

delkih in uslugah ni mogoče zadostiti. Denar je tu, blaga ni, sorazmerje se zruši.

Večji denarni obtok v gospodarskem sistemu povzročijo državne oblasti s tem, da več denarja natisnejo (To delajo tudi privatniki.) Državna in mednarodna posojila ter investicije imajo podoben učinek. Vse to pomeni, da množina denarja in celotna produkcija nista več v sorazmerju.

Podoben položaj je v tako imenovani **hiperinflaciji**. Ta se pojavi navadno takoj po kaki vojni ali pa po večjih političnih in gospodarskih krizah. Primeri so: kaotično denarno stanje v Nemčiji leta 1920, v Indoneziji leta 1966 (ko je bila letna inflacijska stopnja, oziroma porast cen kar za 1500%), trenutno pa v "ABC" deželah (Argentina, Brazilija, Columbija), kjer inflacija zmanjšuje denarno vrednost letno 60% — 80%. Na novo natisnjene denarje je v hiperinflaciji toliko, da izgubi skoraj vso vrednost. Zato se morajo plače in cene vsak dan sproti vzravnati. Nastopijo špekulantje in začne se skrivanje vrednosti. Vsako smiselno gospodarjenje postane nemogoče. Taka pot vodi do popolnega državnega in družbenega zloma. Diktature ene ali druge vrste prevzamejo vajeti.

Inflacija, pa naj bo ene ali druge vrste, ima ogromne in daleč segajoče posledice. Predvsem udari tiste, ki so varčevali — njihovi prihranki počasi skopnijo v nič. Škodo dela upokojenecem, upnikom in sploh vsem, ki so vezani na določen dohodek.

Neka stopnja inflacije je dostikrat neizogibna. Mnogi gospodarstveniki se strinjajo v mnenju, naj bi ne presegala 3%. Taka zmerna inflacija bi celo pomagala k poslovnemu optimizmu, podžigala k večjim investicijam in višjim proizvodnjam. Vse to pomeni splošen gospodarski napredek.

Kakor hitro pa inflacija preseže omenjene 3% in cene narastejo letno nad to mero, učijo ekonomisti in drugi izvedenci, je nemudoma treba podvzeti neke ukrepe: povečati dohodke upokojenecem, zvišati davke za večje pokojninske sklade, nadzirati delavske in druge poklicne sindikate, omejiti državna dela ter s kontrolo finančnih zavodov zmanjšati količino denarja v prometu. Toda vsi taki ukrepi so zvezani z žrtvami!

Vendar: s takimi ukrepi bi se dosegla polna zaposlenost, skrbna uporaba vseh mogočih sredstev, ustaljene cene in primerna stopnja gospodarske rasti.

SONCE NA SLOVENSKI PRISTAVI

Topel majniški veter je zajel ves Horsley Park. Pripeljal je celo kopico otrok, ki so se hoteli pokloniti svojim mamicam. Peli so, zaigrali in deklamirali, da je moralo vse prevzeti. . .

Droben dogodek sam po sebi, a v nizu slovenskih prireditev gotovo najprisrčnejši, ko skuppek neskrbnih in nasmejanih slovenskih otrok poje, in se vsak od njih zrcali v solzah sreče ter ponosa svoje matere.

V tem dogodku se zatrdno srečajo resnica, dobrot in ljubezen.

Tudi že zdavnaj okamenelo srce bi znova zaživel ob tehtnih uvodnih besedah predsednika Slovenskega društva, g. Lojzeta Kmetiča, ko je v duhu stal pred svojo materjo in ji dejal:

“Mati moja, zlata moja mati!

Danes se Te posebej spominjam s hvaležnim in ljubečim srcem! Vse življenje si mi bila najlepši čudež! Ali še veš, kako Ti je srce vztrepotalo, ko si se sklanjala nad mojo posteljico, Ti prvič veselo pogledal v oči in nebogljenobrbljal za Teboj najslajšo besedo: Ma-Ma! Ali se še spominjaš, kako je rasla Tvoja skrb, ko se je večala naša družina? Marsikak večer nisi mogla zatistiti oči — strmelas si v temo in razmišljala, kako nas boš oblekla, obula in nasitila.

Ali še veš, koliko preglavic si imela zavoljo mene, ko sem doraščal? Kakor dete tako si me še pozneje stalno odevala s toplimi mislimi in željami!

Najsi sem bil še tako nesrečen, potr, obupan, razdvojen, vsega truden in bolan — Ti si bila vedno z menoj, Ti me nisi nikdar zapustila.

Ko sem odhajal v tujino, Ti je krvavelo srce! Kako ne bi, saj danes dobro vem, da sem bil in da bom ostal košček Tvojega velikega srca!

Da, mama moja zlata! Videl sem, kako so Ti solze sreče in veselja kanile na moje prvo pismo iz Avstralije! Videl sem, s kakšnim tihim ponosom si razdala očetu, sestri in bratu tiste dolarje, ki sem jih namenil Tebi! A kaj je Tebi denar? Kaj je Tebi imetje sploh? Kaj Tebi mar ves svet, samo da imaš sestre, brate, očeta in mene!

Misli, June, 1971

Ti moj lepi čudež, ki si po svoji skrivnosti božjemu najbolj podoben!

Naj se še spomnim danes naše skupne matere — naše domovine Slovenije! Bodimo ponosni, da smo njeni otroci! Slovenski narod je majhen, to je res. Ni večji od prebivalstva samega Sydneya. Tudi zemljo ima skopo odmerjeno — morda za tri ali štiri obširne avstralske kmetije ovac.

In vendar jo ljubimo z vsem srcem! Ljubimo jo prav zato ker je majhna, ker jo tako laže objamemo.

Najbolj pa jo gotovo ljubimo zaradi slovenske matere, ki je v nenehni žrtvi zredila tako priden, bister in nadarjen narod!”

Kako zares nadarjen je ta narodič, pa so sijajno potrdili otroci sami na tej materinski proslavi. Zapeli so cel venček narodnih, in s tem tudi poplačali delo, ki ga je imel z njimi naš požrtvovalni vodja pevčkov, g. Vinko Kobal. Posebej pa so še deklamirali in peli ali celo igrali Bavčarjevi, Selakovi, Kužnikove tri, brata Tomšič, Valenčičevi “trojčki”, Andrej Kobal. Dorica Kmetičeva je pripeljala na oder samega Francea Prešerna. Postavili sta se še Irena in Mary Lipec. Tudi harmonika je živahno zapela pod drobnimi Kondovimi prstki, a posebej “znanstveno” še, ko je potegnil njen meh Igor Kobal. Potem je še isti Igor vse presenetil s “poklicnim” nastopom kot zdravnik v šaljivi črtici.

Čeprav se človeku nehote večkrat vsiljuje otožna misel, da so se vsi ti malčki rodili na tujih tleh, smo vendar tem bolj srečni ob misli, da pred našimi očmi krepko raste nov slovenski rod!

Naj kar naprej pojejo in igrajo sebi in svojim staršem v veselje in uteho! — Član Slov. društva.

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi člane in prijatelje
na

DRUŽABNO PRIREDITEV

sobota 19. junija ob 8. zvečer

POLJSKA DVORANA, CANLEY VALE
(Vogal Bareena & West Sts.)

Za prigrizek in pijačo preskrbljeno

Dobro voljo bo podžigal JADRAN

Moške prosimo: Pridite v suknjičih in kravatah!

Odbor SDS

LJUBLJANSKI NOVINAR O POTU PO ZDA

Iz Amerike

V poletju leta 1970 je v družbi "tovarišev" potoval po Ameriki ljubljanski novinar **Franc Šetinc**. O vtisih svojega potovanja je obširno pisal v listu "Komunist".

O njegovih izjavah, zlasti o emigrantskem tisku in posebej o "Beli knjigi", ki jo je videl v Clevelandu, kjer mu je bila na privatno iniciativo dostavljena, se moramo čisto na kratko pozanimati tudi mi.

Opis svojega potovanja je tovariš Šetinc uporabil v prvi vrsti za to, da se je obregnil ob emigrante. Na vse načine se trudi povedati, da je med emigranti le nekaj zagrizenih "belogardistov", katerih pa masa, ki je bila zaslepljena in zapeljana, ne posluša.

Za tiste, ki gredo domov na obisk, pa ima čisto svojstveno pojmovanje. Utvarja si, da so ti uredili svoje odnose do domovine in so ji lojalni; kar zanj seveda pomeni, da so lojalni do sedanjega režima v domovini. Ti obiskovalci po Šetinčevem mnenju nimajo nobenega smisla za emigrantske organizacije in društva.

Tako mnenje naj bi si tovariš ustvaril iz razgovorov z ljudmi, katere je srečaval na potu po Ameriki. Ne vemo, koga je tovariš Šetinc srečal in s kom se je razgovarjal, kar končno tudi ni važno. Bolj važno je to, da so njegovi pogledi utvare — in nič več.

Prepričani smo, da Šetinc to sam dobro ve. Saj mu je vendar znano, da emigrantje ne zapuščajo Amerike in Kanade in se ne naseljujejo v toliko opevani Indiji Koromandiji pod komunistično knuto. Gotovo mu je tudi znano o množicah, ki so se udeležile spominskih proslav 25. obletnice pokoljev slovenske mladine po komunistih in s tem manifestativno izpričale, kaj mislijo o komunistični vladavini doma. Da, res je, slovenski emigrant je ljubil in bo vedno ljubil svojo domovino in vse Slovence; toda slovenski človek v svobodi nima prav nobenega smisla za pravljice o osvobodilni fronti in za "svobodo", ki jo ponujajo komunisti.

Emigracija seveda ima v tej ali oni zadevi različne poglede; toda v zadevah komunizma in o svo-

bodi slovenskega naroda je emigracija homogena in brezkompromisna.

Če tovarišu Šetincu to ne gre v glavo, potem bo pač moral še priti v svobodno Ameriko, iti javno med ljudi, ne pa poslušati prišepetovanja v privatnih sobah za skrbno zaprtimi vrati.

V svojih spominih piše tovariš, da v emigraciji izhaja okoli 130 listov; toda na isti mah trdi, da masa nima smisla za nekaj zagrizencev. Kako nedosleden je gospod — ali pa naiven! Emigrantskih listov ne podpira država, kot one doma. Ako izhajajo, je to samo dokaz, da imajo oporo širše mase, ki je nanje naročena in jih tudi podpira. V Ameriki ni nihče prisiljen, da kupi ta ali oni list, to ali ono revijo, kot je to slučaj doma; kajti tu, kjer živimo, vlada **svoboda vere, govora in tiska**. Prav zaradi te svobode je tudi možno, da ameriški levičarji lahko javno izražajo svoja mnenja; toda s tem še nikakor ni rečeno, da je širša ameriška javnost levičarska, kot v svojih spominih namiguje tovariš Šetinc.

Šetinc pravi, da se je ob njegovem obisku v Clevelandu zbral nekaj "Zbor slovenskih antikomunističnih borcev" in izdal svojo "**Belo knjigo**" ki je natrpana z lažmi o narodnoosvobodilnem gibanju.

Nas seveda zanima, kako je s tistimi "lažmi". V "Beli knjigi", tovariš Šetinc, jih je okrog deset tisoč! Vsaka "laž" je namreč ime enega Slovence, ki je padel pod komunistično kroglo ali nožem.

"Zbor slovenskih antikomunističnih borcev" vam bo, dragi tovariš Šetinc, zelo hvaležen, če pričnete "**Belo knjigo**" obdelovati **od laži do laži**; pa bomo tako na miren in dostojen način ugotovili, kdo laže in — kdo sploh pojma nima, kaj se je v Sloveniji v resnici dogajalo med zadnjo svetovno vojno in komunistično revolucijo!

Po vsem tem novinarju Šetincu lahko samo svetujemo, da napiše objektivni prikaz o situaciji v Ameriki in da v svojem časopisu opiše to, kar resnično je, ne pa tako, kot želi njegova vsemogočna partija. Naj v svojem listu odgovori na "**Belo knjigo**" in napiše recenzijo o njej; in verjeli bomo, da je res odkritosrčen novinar, ne pa navadno trobilo komunistične partije. — F. G. v TABORU.

Misli, June, 1971

VATIKANSKI RADIO obhaja letos svojo 40-letnico. Za prve oddaje ga je zgradil slavní Marconi in papež Pij XI je prvi spregovoril po njem Rimu in svetu. Skromni tedanji oddajnik je zmožel samo 10 KW in ni segel posebno daleč. V teku let se je vatikanski radio razvil, najbolj s pomočjo darovalcev iz bogatih dežel, da danes zmore nad 10.000 K.W. Oddaja v 32 jezikih za ves svet in zaposluje nad 400 sodelavcev. Slovenščina se je slišala po vatikanskem radiu že prav od začetka, toda le o priložnostih. Sedaj so slovenske oddaje vsakdanja zadeva po rimskem času ob 7. zvečer.

Ona: "Take klepetulje kot je naša nova sosedica, pa res še nisem videla. Po cele ure stoji pred vrati in klepeta. Radovedna sem, kakšno ima v hiši, ko se ne loti nobenega dela."

On: "Pa s kom klepeta?"

Ona: "Z mano, s kom drugim?"

— ★ —

Kupovala je zimsko suknjo iz bobrovih kožic. Nekaj jo je zaskrbelo in je vprašala:

V DEŽELI P. PODERŽJA okoli Calcutte v Indiji se godijo strahote, da nam ob branju in poslušanju novic ledeni kri v žilah. Od patra misijonarja samega nimamo novejših poročil. Lahko si mislimo, da je čez glavo zavzet pri lajšanju strahotne bede in ne utegne prijeti za pero. Sicer pa — saj ve, da beremo in gledamo televizijo, kaj novega bi nam vedel povedati? Stvari so tako zapletene, da si nihče ne upa zamisliti, kakšen bo konec. Bo kolera kar milijone spravila pod zemljo — če jih bodo utegnili pokopavati ali sežigati? Ali nam pride namisel vprašanje: Kakšne zasluge imamo pred Bogom mi, da so nam take grozote prizanešene? Zares — ubogi ljudje tam!

"Ali se zelo pokvari, če jo dež premoči?"

"Brez skrbi! Nismo še slišali, da bi bobri z marelami plavalí po rekah in jezerih."

— ★ —

Banka, ki je stala takoj poleg pokopališča, si je izmislila primerno geslo za pridobivanje vlagateljev:

"Kar v našo banko vlagaš, s seboj ne boš jemal, lahko pa boš tu zraven prav mirno mirno spal."

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$7: Štefan Vuk, J. Potočnik, Edvard Goljs, Jože Kavaš; **\$5:** Franc Salamon; **\$4:** R. Twrdy, Janez Vindiš, Janez Lah; **\$3:** Pavel Tonkli, Ivan Urh, Rud, Uljan; Anton Brne;

\$2: Franc Vrtelj, Vilko Žumer, Jos. Pliberšek, Jože Barbiš, Stanko Kragelj, Evgen Braidot, A. Jesenko, Franc Car, M. Čeligoj, Fr. Klun, Andr. Mavrič, Anton Cevc, F. Zadravec, St. Furlan, Vinc. Štolfa, Ivan Žigon, Feliks Kovačič, Marija Slokar, Maks Furlan, Jos. štemberger, Martin Pirc, L. M. Martin, Ivan Vidmar, Janez Konšak;

\$1: Kristina Jug, M. Jazbec, A. Gjerek, Fr. Čebin, Marija Zai, Štefan Bele, Danilo, Šanj, K. Čargo, T. Gabršek, Anton Vouk, Al. Ličen, Ivan Žic, Dana Volarič, V. Mukavec, Lojze Knaus, Kr. Filipovič, Lojzka Vučko, Adam Klančič, Anton Šajn,

P. PODERŽAJ, INDIJA. — 10: Ivan Mohar, Marija Martin; **\$5:** Jože Ficko; **\$2:** Neimenovan, Št. Boelckey; 1: J. Primožič.

P. HUGO, AFRIKA. — **\$5:** Sonja Stolf, Jože Ficko; **\$4:** Ana Kustec.

SLOMŠKOV SKLAD. — **\$5:** Marija Martin; **\$4:** Jože Ficko, Tomaž Možina; **\$2:** Neimenovana.

SLOVENIK V RIMU: **\$10:** Marija Martin; **\$9:** Ana Sertič; **\$6:** Sonja Štolfa; **\$5:** Ivan Plesničar, P. Bernard; **\$4:** Naimenovana; **\$3:** Peter Bizjan; **\$2:** Petrina Pavlič, Rudolf Uljan.

Vsem najlepša hvala, vztrajno nadaljujmo!

O SLATINI RADENCIH piše neki koroški Slovenec: Tri tedne sem bil v zdravilišču Slatina Radenci. V tem času sem popolnoma ozdravel. Kdo ne bi poznal slovite radenske kisle vode, ki ne prestando teče iz vreca ter prinaša bolnikom ponovno njihovo zdravje? Organizacija v zdravilišču je prav dobra: zdravniki in osebje se močno trudijo, da bi ustregli željam gostov. Zdravnik dr. Gabriel Kastelic je eden najboljših kardiologov, je zelo simpatična osebnost, bolnik ima takoj občutek, da je v pravih zdravniških rokah.

DUHOVITI "PAVLIHA" v Ljubljani jih še in še kreše. Na primer: Sodobni neverni Tomaž verjame v socializem samo takrat, kadar ga otipa v lastnem žepu. — Pri nas je že tako, da pravimo o človeku, ki si je kupil avtomobil, da se je postavil na lastne noge. — Direktor, ki si je kupil avtomobil s tovarniškim denarjem, je slovesno izjavil, da je zdaj tovarna avtomatizirana.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

P. Valerijan Jenko ofm

311 Merrylands Rd., Merryland, N.S.W. 2160

Telefon: 637-7147

Službe božje

Nedelja 20. junija (tretja v mesecu):

Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

Nedelja 27. junija (četrt):

Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30

Nedelja 4. julija (prva)

Merrylands (Veselovo) ob 9:30

Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja 11. julija (druga)

Merrylands (Veselovo) ob 9:30

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4.45

TELOVSKE PROCESIJE

Sydneyska nadškofija je letos predrugala tradicionalno telovsko procesijo, ki se je doslej vršila samo v Manlyju. Ta procesija je sicer ostala tudi letos, pa le za severni del Sydneya. Tej procesiji sta se pridružili dve drugi: za vzhodni del v Randwicku, za zahodni del v Westmeadu blizu Parramatte. Bilo je v nedeljo 13. junija. Slovenci se v skupini nismo udeležili nobene. V načrtu je pa naša lastna procesija enkrat pozneje.

MESEC SRCA JEZUSOVEGA

V mesecu juniju je v Merrylandsu vsako soboto zvečer ob 18 uri maša in pobožnost v čast Srcu Jezusovemu. Poleg tega bo sv. maša tudi na praznik Presv. Srca v petek 18. junija in v torek 29., na praznik sv. apostolov Petra in Pavla. Še vedno velja, da je vsak prvi petek v mesecu skozi vse leto maša in pobožnost v čast Srcu Jezusovemu, vsako prvo soboto pa prav tako sv. maša ob istem času in nato molitve za domovino.

KAJ JE NOVEGA V VESELOVEM?

V tej številki je objavljena arhitektova skica in opis načrta za našo obnovljeno cerkev v Merrylandsu. Inž. Ivan Žigon iz Cabramatte je vložil v načrt veliko dela, primerjanja, preračunavanja, načrtovanja in poskusnega skiciranja. Kot vidite iz opisa, ne bo od stare cerkve nič ostalo. Ko smo pregledovali staro konstrukcijo, smo se odločili, da bo vse novo. Kar je starega, je v zelo slabem stanju. Bomo pa tako delali, da bo stara cerkev še vedno uporabna za nedeljske službe božje. Le takrat, ko bo novo zidovje končano na obeh straneh, in bo treba staro cerkev odstraniti, bomo nekaj tednov šli gostovat za službo božjo v avstralsko cerkev, ki je na isti cesti, le en dober blok višje.

Zaenkrat je potrebno, da bo dovolj delavcev, da bo šlo delo naprej brez zastoja. Pa tudi prispevki bodo potrebni, da ne bo prehitro suša v blagajni. To bi pomenilo resen zastoj dela. Upam in prosim Boga, da bodo rojaki imeli razumevanje za ta naš načrt in ga z vsemi močmi podprli. Oglejte si gradbeno dela in načrt, ko pridete v Merrylands. Hvala lepa in Bog plačaj vsem za razumevanje in podporo! Le tako naprej! — P. Valerijan.

NOV GROB V SYDNEYU

V sredo 13. maja je v Condell Parku preminula 65 letna rojakinja KAROLINA SAMSA roj. Konestabo. Rojena je bila v Pregarjih 15.4.1906. Prav na dan, ko se ji je 1. 1945 rodil najmlajši sin Vinko, je postala vdova, ko je njen mož tragično izgubil življenje. Tako je dolga leta garala od jutra do večera, da je preživela svojih pet sinov. Leta 1966 je spila v Avstralijo z najmlajšim sinom. Ostali štirje so bili že tu. — Že več let jo je mučila bolezen na jetrih. Zdravila se je v bolnici in na domu v Condell Parku. Med boleznijo je večkrat prejela zakramente. Bila je res zglebna v vdanosti v božjo voljo in potrpežljivosti. Še en dan pred smrtjo je prejela sv. popotnico in sv. maziljenje. Nato je še zadnjikrat pobožno poljubila križ iz katerega je črpala moč v trpljenju in bolezni. Bila je res lepo pripravljena na smrt. To je velika milost, za katero moramo vsi moliti. Najgotoveje pa si tako smrt zagotovimo z lepim krščanskim življenjem.

Pogrebna maša je bila v Veselovem (Merrylands) v soboto 15. maja. Nato smo pokojnico sprejeli na lawn section, Rookwood pokopališča, kjer čaka vstajenja.

Sinovom in njihovim žalujočim družinam izrekamo globoko sožalje ob izgubi drage jim matere. Pokojnico priporočamo v molitev! R.I.P. — P. Valerijan.

TEHNIČNO POROČILO

H GRADNJI NAŠE CERKVE

Ing. Ivan Žigon

OBJAVA TE VARIANTE še ne pomeni, da predstavlja najboljšo in najlepšo rešitev, vendar upam, da smo se precej približali temu, kar hočemo: imeti kolikor toliko dostojno cerkvico v božjo čast in nam v veselje.

Skriti revščino iz desk in pločevine, dodati na skromnem, majhnem in na vseh straneh omejenem prostoru cerkvici kor, krstilnico, shrambo za klopi, prostore za šolo, kuhinjo, stanovanje za duhovnika, sanitarije i.t.d., dalje urediti prostor tako, da bo služil trem, štirim namenom obenem; vse to združiti v celoto pa še nakazati Avstralcem našo tisočletno ljudsko arhitekturno tradicijo, je tako težka naloga, da bi ji bil kos edinole kak Plečnik. Zato bo ostalo še vedno precej pomanjkljivosti.

Na načrtu vidimo sodobno pročelje iz svetle opeke. Napis se tu ne odraža dobro, v resnici pa se bo, ker bo iz masivnega litega aluminija. V linah zvonikov na fasadi proti Merrylands Rd. predvidevamo dva mozaika dimenzij 3-6" 5/-0"; enako v osrednji lini na Warwick Rd.; umaknjeni naj bi bili nekoliko v notranjost tako, da bi jih bilo mogoče ob prazničnih prilikah s strani lahko osvetliti. Tista dva na Merrylands Rd. naj bi po možnosti predstavljala prizor iz življenja našega Gospoda. Podobna na Warwick Rd. pa katero izmed naših Marij.

Morda bo umetnik, ki bo to izdelal, imel izvirnejšo zamisel, zato naj to vprašanje ostane odprto.

Bakreni križi simbolizirajo Kalvarijo, na katero kaže tudi naš sv. Rafael. To je bodisi svetopisemska Kalvarija, lahko pa je tudi Kalvarija slovenskega izseljenca, ali pa tudi duhovnika, ki mora živeti med nami, kakor si pač kdo hoče razlagati. Križi bodo na predlog G. Lajovica izdelani v Indoneziji, kjer so doma veliki mojstri za dela v bakru.

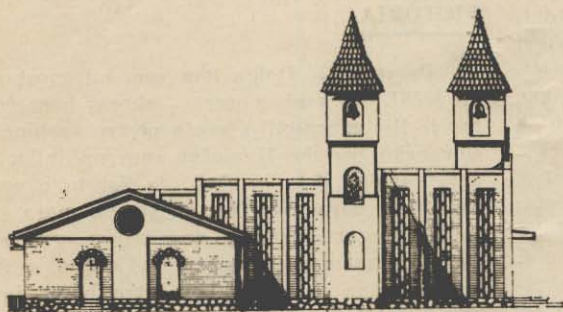
Zvonika, ki sta v gornjem delu stilizirani slovenski kapelici, kakršne poznamo od doma, morata biti pokrita s skodlami. V teku let bodo te posivele in skupaj s križi, katere bo pokrila plemenita zelenkasta patina, podelili naši cerkvici kljub majhnosti in nevtralnemu videzu glavnega vhoda nadih častiljivosti.

Vhod na kor je iz stolpa na Warwick Rd. Stopnice potekajo preko spovednice ali krstilnice. Polžaste požarne stopnice pa so predvidene v drugem stolpiču skozi odstavni prostor.

Vhodna vrata bi mogla biti izdelana iz svetlega lesa s kovanim železom. Morejo pa tudi biti enostavnejša, gladka, le da bi v tem primeru morali vhod poživiti s štirimi slikami na steklo v okencih nad glavnimi vrati. Torej eno ali drugo, kar bo pač primernejše. Veselilo bi me, če bi se prijavilo nekaj mojstrov za take detajle — posebno za skodle — da se pogovorimo o podrobnostih izvedbe.

Na tem mestu se želim tudi zahvaliti g. Karmelu Sedmaku za delo in trud, ki ga je vložil v točno izdelane predloge.

Naj bi bila naša cerkvica kot War Memorial dostojen spomenik v drugi svetovni vojni padlim in pomorjenim, našim naslednikom pa spomin na starše in na deželo, iz katere so izšli.

Pogled s stranske ulice

Pogled z glavne ceste

NEW SOUTH WALES

Merrylands. — Večina poštenih slovenskih rojakov, ki se vnamajo za to ali ono stvar, že sedaj vidijo, da kamenjanje in blatenje drug drugega ne prinese blagoslova in sreče slovenskim društvom in klubom v Avstraliji, ampak kratkotrajno, na skorajšnjo smrt obsojeno življenje. O, ko bi vsaj toliko prostora porabili za oglase v MISLIH za propagando gradnje in nabiranje denarja za slovensko misijonsko cerkev v Merrylandsu, kakor ste porabili za "Čuješa na rešetu"! Da bi slovenski rojaki po Avstraliji spoznali, da je tudi Avstralija misijonska dežela in bi svoje misijonsko središče, sv. Rafaela v Merrylandsu, bolj podprli. Saj vemo, koliko modernih poganov živi v Sydneyu in še bodo prišli. Znana živeča svetnica sestra Terezija je iz Indije poslala misijonske sestre v Avstralijo misijonarit v Bourke, NSW. Tako malo propagande je za našo slovensko cerkev — drugo v Avstraliji — v MISLIH, samo to, kar pater Valerijan napiše. Vso čast p. Valerijanu, ki se za svoj slovenski misijon in cerkev tako prizadeva. Ko sem na gradbišču zidarju stregel dva dni, je tudi on nosil težke cementne bloke, mešal malto, v kolikor mu je pač čas dopuščal. Poleg tega nas je še z malico in tečno južino postregel, da smo lažje delali. Tak je resnični Jezusov apostol, ki gradi in ne razdira. In z gradbo lepe cerkve bo obenem gradil tudi lepši značaj krščanskega rojaka v Sydneyu. — **Jože Košorok.**

Marrickville. — Ko sem bral dopis ge. Antonije Stojkovič v zadnji številki, se je tudi v mojem spominu vzbudilo nekaj sličnega iz otroških let. Naj povem, kako je bilo da s tem podpišem, kar nam je ona povedala. Ko smo hodili v šolo in iz šole, smo se radi igrali "ravbarje" ali kaj takega. Nekoč sem jaz vihtel nad nasprotniki velik dežnik z leseno kljuko. Bil je seveda last mojega očeta. Med "bojem" sem padel in pri tem zlomil kljuko pri dežniku. Z velikimi skrbmi sem se bližal domu, vedel sem, da zlomljenega dežnika ne morem skriti, pa tudi, kako se bo oče razhudil. Res je bilo od sile. Moral sem mu prinesti bič, ki smo ga rabili pri vpregi volov. Ukazal mi je poklekniti na tla in . . . padalo, je da sem bil ves plav od klobas.

Ta tako zelo pretirana kazen je pa dala mojemu življenju nepričakovan pečat. Nisem zasovražil očeta in tudi biča ne. Zasovražil sem — dežnik. Nikoli v življenju si ga nisem kupil in nikoli ga nosil s seboj. Še zdaj, če slučajno postojim pred kako izložbo in zagledam v njej dežnik, se nehote obrnem in pogledam, če ni za mojim hrbtom oče z volovskim bičem. In tako je prišlo, da nimam za spremljevalko niti "marele" in hodim po poti življenja popolnoma sam. **Peter Bizjan.**

Bowral. — Zopet se oglašamo z naročnino in prispevkom za SKLAD. Prav lepa hvala za redno pošiljanje lista, ki ga vsakokrat do zadnje vrstice preberemo. Vse, kar beremo, nam je všeč. Smo dosti daleč od drugih Slovencev, ali tukaj smo se lepo udomačili in si pridobili dosti prijateljev. Otroci lepo napredujejo v šoli in nama napravljajo veliko veselja. Sprejmite najlepše pozdrave od cele naše družine! — **Edvard Golja.**

Sydney. — Sicer dobro vem, da nepodpisane pošte ne upoštevate, upam pa, da boste pri meni naredili izjemo. V aprilski številki sem bral, potem pa tudi osebno pozvedel, kako se rojaki Dušan Lajovic in inženirja Žigon in Sedmak trudijo za dograditev cerkve v Merrylandsu. V priznanje tem rojakom in njihovim pomagačem pošiljam skozi MISLI za cerkev bančni ček za \$ 500. Uredništvo prosim, da odda moj dar naprej in da ne poizkuša izslediti mojega imena. — **Rojak N.N.**

VICTORIA

Preston. — Dolga leta sem bil zvest naročnik na MISLI in vsak mesec — skoraj brez izjeme — me je list razveselil s svojo pestro vsebino in lepo slovensko besedo. Hvaležen sem uredniku za tako požrtvovalno delo in skrb, da list tako redno prihaja med naročnike. Žal mi je, da mora zdaj moje ime ven iz seznama naročnikov, vendar upam, da samo začasno. Odhajam v Evropo, v švico, in tam mislimo ostati. Kakor hitro bomo imeli tam naslov, se bom oglasil in prosil, da mi začnete tja pošiljati MISLI, ker nikakor ne bi rad ostal brez njih. Sprejmite pristržne pozdrave od mene, moje žene in štirih otrok. — **Stanko Kolarič.**

Keilor. — Ko sem prebiral MISLI za marec-april, sem se na strani 93 pošteno pohujšala nad obema patroma, Bazilijem in urednikom. Tam se bere, da je letos praznik Vnebohoda v četrtek 13. maja. P. Bazilij je tako napisal, p. urednik pa ni popravil, saj bi bil lahko pogledal na koledar MISLI in bi videl, da je tisti praznik 20. maja. Že takrat sem hotela napisati dopis in patroma dati dober nauk, pa sem preveč odlagala, kakor tako radi delamo vsi. Oni dan sem pa pri sosedu videla na steni katoliški koledar, ki ga izdajajo misijonarji Divine Word ali Božje besede. In sem na veliko svoje začudenje videla, da je na njem z zeleno barvo natisnjeno 13. maja: ASCENSION. Če se v tak koledar, ki menda gre po vsem angleško govorečem katoliškem svetu, zameša skrat, je treba z obema očesoma zamižati, kadar ga najdemo v MISLIH. Zdaj pa tudi vem, na kakšen koledar pogleduje p. Bazilij, kadar SPET tipka. Znaprej mu priporočam koledar, ki nam prihaja od MISLI, bo verjetno zmerom pravo zadel. — **Marijana Podpis.**

Niddrie. — Spremembo našega naslova vam je gotovo že poslal p. Bazilij. Oglašamo se z naročnino. MISLI so nam zelo všeč, dobivamo jih redno že 16 let. Vse letnike smo dali vezati v knjige. Prav iskreno se zahvaljujemo za tako lepo branje in želimo, da bi tako redno prihajale še mnogo let. — **Družina Vučko.**

Fawknor. — Pošiljka naročnine se mi je letos malo zavlekla. Toda nikakor nisem pozabil, zato zdaj pošiljam za naročnino in SKLAD. (Upam, da tudi drugi, ki se še niso oglasili, ne mislijo — pozabiti. — Ur.) Dvanajsto leto sem že naročnik in moram reči, da na platnicah MISLI še niso imele tako lepe slike kot letos. Kadar jo pogledam, mislim na svojo mater, prav taka mora biti, si mislim. — Ali imate že novi MISAL? Po starem se ne ujemajo vse nedelje z novim koledarjem. Če ga imate, prosim, da mi ga pošljete. Prejmite prav lep pozdrav! — **Martin Pirc.**

PRIPOMBA. — Na žalost novega misala še ni. Bo treba še počakati, ker taka reč ne gre naglo skozi tiskarno. Veseli me pa, da se je vsaj eden že oglasil s to prošnjo. — Ur.

Geelong. — Ko pošiljamo za naročnino in SKLAD obenem naročamo knjigo Doma, i zdrav-SKLAD, obenem naročamo knjigo Domači zdravnik. To je Knajp. MISLI z velikim veseljem redno prejemamo in zelo radi čitamo. Vse je zanimivo v listu, posebno pa nas zanimajo novice iz domovine. Vse je tako razumljivo napisano. Lepo pozdravljamo. — **Družina Konšak.**

Misli, June, 1971

SOUTH AUSTRALIA

Port Lincoln. — Nič nisem videla v MISLIH o tem, kar sem brala v verskem listu "Southern Cross", ki prihaja iz Adelaide. Pod napisom "Vredna Nobelove nagrade" piše: V Londonu je znani časnikar Malcolm Muggeridge tedaj, ko so ga spraševali zaradi njegove knjige "Something Beautiful for God", predlagal, naj bi znana m. Terezija v Calcutti, ustanoviteljica misijonark ljubezni, prejela Nobelovo nagrado. Rečeno je, da je bila Terezija rojena v Jugoslaviji, pa ne pove, kje. Omenjena knjiga opisuje delo m. Terezije in njenih misijonark. Ustanovila je to novo redovno družbo leta 1950, danes šteje 700 članic in pomaga revežem v Indiji, Tanzaniji, na Ceylonu, v Venezueli, Rimu in Avstraliji. Gospod Muggeridge pripominja, da bi nagrada m. Tereziji osebno ne pomenila mnogo, pomagala pa bi ji dosti pri njenem delu. — **Roža Franco.**

PRIPOMBA: M. Terezija je po rodu Albanka, pač pa je dolgo živela in se šolala v Skopju, pozna dobro vse jezike narodov Jugoslavije. — Ur.

Ottaway. — Izgubili smo blagega rojaka, ki ga bomo zelo pogrešali.

†

To je **Anton Kracina**, ki je dne 23. maja nenadoma umrl od srčne kapi zadet. Star je bil 47 let. Bil je zelo veren mož in zaveden Slovenec, naročnik MISLI, odkar izhajajo. Naj v miru počiva! — **Stanko Šubic.**

KAKO NASTAJA LIST "MISLI"

(Namreč leta 1952)

Ta opis takratnega nastajanja MISLI je napisal za december 1952 PKO — p. Klavdij Okorn. List je tisti mesec zaključil svoj prvi letnik pod uredništvom p. Bena Korbiča. List so takrat tiskali sami, razmnoževali so ga na preprost stroj. — Ur.

TISTE DNI PRED VSAKIM 25. v mesecu se ni dobro srečati z urednikom. Še vprašam ga ne, kako se ima, že začne: snovi še nimam, ali si že kaj napisal? Saj bi se mu rad umaknil, pa te že kako iztakne. Pred njim na mizi leže kupi kuvert: piše in piše naslove, kar vse mora biti pripravljeno, ko pride do tiskanja. O, joj! Znamk ni, papirja ni, črnila ni! To so vse besede, ki jih pred 25. v mesecu obsega slovar patra urednika. In potem leta po mestu od enega konca do drugega, da je vse pravočasno urejeno.

Doma ni prostora. Treba je iti k prijatelju, ki stanuje 30 milj stran in ima dovolj prostora. In kar je še najbolj važno: stroj ima in matrice tipka.

Tu pa se začne vse znova: zakaj niste prej poslali snovi? Pa sem mislil, da boste že včeraj tukaj. (Tako se jadi tipkar). Urednik pri vsem tem molči in se smehlja. Ima precej trdo kožo, pa ga taki izlivi ne ganejo preveč. Zraven pa si misli: da bite nekdo pocitral. No in končno je tudi res vse v najlepšem redu in delo se začne.

Za angleški del navadno ni težav in tudi skrbi ne. Kar nam včasih dela preglavice, je naslovna stran, ki nam jo naš požrtvovalni risar pošilja iz Victorije, pa smo koli 20. kar malo v strahu, če "glave" še ni. Zaradi varnosti smo mu dali več naslovov, da jo lahko nanje pošilja in tako ja ne bi bilo zamude z naslovno stranjo. In tako se vsi zanašamo, saj je verjetno glava že tam, in če ni tam, je pa tam. Ker se pa zgodi, da je včasih ni ni tam in ne tam, je treba iti ponjo nazaj v mesto.

In če bi videli naš stroj! No, bi rekli: Hvala Bogu in fantom, da še toliko spravijo skupaj. Saj se še urednik sam čudi, kako je to mogoče, da iz take stare škatle pride tako čedna reč. Stroj je pa tak, da bi človek kar sumil, da ga je že Adam uporabljal.

Mazanje s posebnim črnilom je izredno važno, posebno še, ker tudi vsako tiskarsko črnilo ni dobro. Če je pregosto, ne gre skozi, če je pa prereditko — zaliva. Tudi ga je težko dobiti, ker je uvoženo. Najbolj neumno pa je, da ne teče skozi stroj, če ga "zebe". Sedaj v poletju ga bomo pa verjetno prisiljeni hladiti ali mešati s sladoledom.

Tudi matrice so poglavje zase. Pravih je težko dobiti in tako pride nešteto rezanja in prirezavanja, preden dobite zaželeno obliko, ki ustreza valju stroja. Stroj sprejema le malo količine papirja, zato ga je treba prav pridno dolagati, kar je zopet "veselje" zase. Pri stroju je še poseben valjarček, ki vleče papir v stroj — ta je še prav posebno muhast in ni čudno, da urednik, ki manipulira običajno s tem strojem, mrši obrvi in bliska z očmi, da je najbolje oditi iz sobe.

Urednik pač vedno godrnja. Jaz, ki sem malo hudoben, pa navadno vprašam, če je kaj krepkega rekel. Počakajva, pravi, vzame valjarček v žep in ga greje. Nekoč mu tudi to gretje ni pomagalo. Urednik je bil že ves obupan. Naenkrat pa je na omari zagledal steklenico z napisom: slivovica. Krepko je potegnil in rečem vam — stroj je delal, kot bi bil nov. Od tistega dne dalje urednik večkrat meče oči po omari, ker je pač prepričan, da "tekočina" je še najboljše sredstvo za ukrotitev stroja.

Po treh dneh vrtenja smo končno tako daleč, da povabimo nekaj dobrih prijateljev na "likof", pri čemer nam pridno pomagajo zlagati posamezne liste in vlagati v kuverte. Važen del pri tem delu opravlja tisti, ki na njih sedi, da jih malo "spreša". V pošte pridejo predvsem ljudje solidne teže, kamor hudomušni urednik tudi mene prišteva.

Po opravljenem delu se vsi oddahnemo in se kar malo hudobno nasmihamo, ko mislimo, kako se bo poštar drugi dan potil, ko bo vse to nesel na pošto. Tam že vedo za prihod lista in pošljejo človeka kar z avtomobilom (verjetno mu plačajo tudi nadure, a tega nam on ne pove.) — da jih lažje odpelje na "štempljanje."

Zadnjič se nam je nekdo ponudil, da bo držal jezik iz ust, ko bomo lepili znamke. Jezik ima sicer res soliden, a ga je vseeno škoda, zato smo ponudbo odbili in se še naprej potimo sami ob tiskanju MISLI. — PKO.

PHOTO STUDIO ERIC

305 HIGH STREET, PRESTON, VIC 3072
TEL. 480 - 1451

(ob vsakem času)

Izdelava prvorazrednih fotografij za:

- POROKE
- KRSTE
- RAZNE DRŽINSKE SVEČANOSTI

Seveda tudi za reprodukcije in povečave (črno-bele in barvne) se vam toplo priporoča **vaš domači fotograf**

Nevestam posojamo brezplačno poročne obleke.

V zalogi imamo tudi cvetje, poročne vence, bonbonjere in ostale poročne potrebščine

Seveda govorimo slovensko

Odrpoto tudi ob sobotah in nedeljah.

DOSTAVEK K ČLANKU P. OKORNA

Urednik

P. KLAVDIJ OKORN v svojem popisu "nastajanja MISLI" v prvem letu obstoja ne navaja nobenih imen, ne ljudi ne krajev. Deset let pozneje je to vrzel izpolnil Jože Čuješ s svojimi spomini za desetletnico MISLI (april 1961). Beremo:

"Neko nedeljo popoldne smo se zbrali v kuhinji Jerebove hiše na Waterloo St., Rozelle. Oba patra (Klavdij in Beno), Lojze Glogovšek, Franc Polak . . . in pisec teh vrstic . . . Sestavili smo konzorcij, katerega člani so bili zgoraj imenovani, ter postavili p. Korbiča (Bena) za prvega urednika. Delo je od tu naprej naglo napredovalo . . .

"Tiskanje in razpošiljanje lista je bilo poglavje zase . . . Ker smo hodili vsi na delo, smo tiskali ponoči. Dve, tri, pa tudi več noči je trajalo. . . V izredno pomoč listu so bili rojaki v Villawood hos-

telu ter pozneje v St. Mary'su. Pomagali so pri pakiranju in razpošiljanju lista."

Gornje pripombe razlože popis p. Klavdija, ki govori o razdalji 30 milj. Jože Čuješ pa v letu 1961 zaključuje svoje spomine z naslednjimi bedami:

"Po desetletnih težavah, bolehanju, hiranju in poživiljanju so danes MISLI nesporno eden najlepših listov v emigraciji in so postale sestavni del našega življa v Avstraliji. Upamo, da bo tako ostalo še mnogo let!"

Vsaj za nadaljnjih deset let je bilo upanje Jožeta Čuješa uslišano. To dokazuje letošnje 20. leto tega lista. Letos podobne želje J. Čuješa nismo opazili.

**P R V A
TURISTIČNA**

**V A Š A
AGENCIJA**

oskrbuje za vas:

- ★ potovanja z avioni
- ★ potovanja z ladjami
- ★ potovanja v skupinah
- ★ kombinacije potovanja:
odlet z avionom, povratek z ladjo

- ★ oskrbimo potovalne dokumente
- ★ rešujemo vse potovalne probleme
- ★ vse dni smo vam na razpolago
- ★ vsak čas nam lahko telefonirate
v vseh zadevah potovanja, ali pridite osebno

VAŠA POTNIŠKA AGENCIJA

PUTNIK

72 Smith Street, Collingwood, Melbourne
Poslujemo vsak dan, tudi ob sobotah, od 9. - 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733.

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

STE ZNALI PREBRATI "JEZIČNE"?

Upam, da ste. Če pa ne, bom tukaj napisal "rešitev", če se vam je zdelo kot uganka. Sporočite, če vas take reči zanimajo, drugače bo p. urednik moje pošiljke zmetal v koš. — **Pepe Metulj.**

1. Gozdič je že zelen,
travniki so razcveteli.
2. Mladost je norost,
čez jarek skače, kjer je most.
3. Oj Triglav, moj dom,
kako si krasan!
4. Visoko letaš,
nizko padaš.
5. MISLI so list za nas,
delajo kratek čas.
6. Je pa davi slanica pala,
na zelene travnike.
7. Pod trto bivam zdaj,
v deželi rajsko mili.
8. Ena se tebi je želja spolnila,
v zemlji domači da truplo leži.

Mlada zakonca sta se sprla. Molče sta obsedela vsak na svojem mestu ob ognjišču. Med njima sta ležala pes in mačka ter mežikala v ogenj. Čez čas je rekla ona: "Le zakaj bi ti in jaz ne mogla biti tako složna kot sta pes in mačka tukaj".

On: "Ha, zveži ju skupaj, boš videla, kaj bo."

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 The Boulevard, Fairfield West 2165

Telefon: 72-1583

TURISTIČNA AGENCIJA

THEODOR TRAVEL SERVICE PTY. LTD.

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE ALI PIŠITE

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney. 2010.
Tel.: 31-88, 31-2952.

V URADU

RADKO OLIP

- * urejuje rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta, posebno v Slovenijo in ostalo Jugoslavijo
- * Izpolnjuje obrazce za potne liste, vize in druge dokumente
- * organizira prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo I.T.D.

Charter za letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$680.60
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$695.10
Skupine z letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$692.90
Sydney - Zagreb - Sydney	\$704.60
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$707.70

(to so cene za člane društev)

Uradne ure 9-5 in ob sobotah 9-12

PHOTO STUDIO

V A R D A R

108 Gertrude Street
Fitzroy, Melbourne, Vic.

(blizu je Exhibition Building)

Telefon: 41-5978
Doma: 44-6733

I Z D E L U J E :

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-bele in barvne.

Posoja svatbena oblačila, brezplačno.

Odperto vsak dan, tudi ob sobotah in nedeljah od 9 — 6.

Govorimo slovensko.

VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG LTD.

TONE IN
REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd. Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi. Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

Tomažek je prišel v šolo z oteklim desnim licem. Učiteljica ga je vprašala:

"Zakaj pa imaš desno lice tako oteklo?"

"Zato, ker je naš sta levičar".

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

"Je že spet napovedan štrajk v naši tovarni, Preveč je tega!"

"Zakaj pa spet štrajkajo?"

"Za uvedbo krajših ur."

"To je pa pametno. Meni se že od nekdaj zdi, da so ure s 60 minutami mnogo predolge."

— ★ —

Mož je bil že globoko v letih, pa je še vedno tako dobro jezdil svojega konja, da je vzbujal občudovanje. Nekoč so ga vprašali:

"Koliko ste prav za prav stari, gospod jezdec?"

"Moj konj in jaz imava skupaj ravno sto let."

NAJCENEJŠE POTOVANJE V EVROPO

Z ladjo MELBOURNE — GENOA
(izven sezone) \$ 367.-

Z letalom AVSTRALIJA — BELGIJA —
ANGLIJA (vsak letni čas) \$ 450.-

Z letalom (charter) MELBOURNE — DUNAJ
in nazaj \$ 720.-

Z letalom (skupinski izlet)
MELBOURNE — RIM — MELBOURNE
\$ 822-70

Lahko oskrbimo vse formalnosti
za potovanje vaših družin in sorodnikov

Z ladjo: GENOA — MELBOURNE \$ 498-50

Z letalom: LJUBLJANA — AVSTRALIJA
\$ 608-80

Za podrobne informacije v vašem jeziku:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vokal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002